

Barikatlarınız Kar Etmedi!

Sökmedi Gazın...

Sökmedi Copun...

Sökmedi Toman...

Tüm İstanbul'da sıkıyönetim ilan edildi adeta. Cafeler basıldı, sokaklar tutuldu, rastgele aramalar yapıldı, araçlar durduruldu... Yetmedi, toplu ulaşım seferleri birer birer iptal edildi. 39 bin polisle kuşatıldı Taksim'i. Meydan yüksek bariyerlerle çevrilmiş, İstiklal Caddesi, Elmadağ, Harbiye... her yer tutulmuş. Her semtte, her sokakta, her köşebaşında yoğun çatışmalar...

"Çevremize ördüğünüz tüm bu barikatları parçalayacağız. Ablukanızı dağıtacağız! 1 Mayıs'ta devrimin bayrağını o meydana dalgalandıracağız. Buyrun, yapabiliyorsanız durdurun!" Böyle demistik geçen sayımızda. Yandaki fotoğraf sözümüze yerine getirdiğimizin kanıtıdır! Devrimci iradeye ket vuramayacağımızın ispatıdır.

Korkuyorsunuz, korktuğunuz için saldırıyorsunuz. Ama boşuna! Hiçbir güç, hiçbir baskı, hiçbir barikat ve bariyer sizi devrimin yükselen dalgasından kurtaramayacak. Tüm barikatlarınızı aşağıya getiriyoruz. Durduramayacaksınız!

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

7 - 21 Mayıs 2014 / S 258 / 1 TL

BARİKATLARI

AŞA AŞA

İstanbul'da 1 Mayıs sıkıyönetim altında başladı. Taksim'e giden bütün yollar ve deniz ulaşımı yasaklandı. Taksim, Şişli ve Beşiktaş polis ve panzerlerle kuşatıldı. Devletin tüm terörüne ve kuşatmasına rağmen, işçiler, halk kitleleri eylem alanında yerlerini aldılar.

1 Mayıs, sıradan bir gösteri, etkisiz bir miting ve egemen sınıfın kabul edeceği bir çerçevede değil, faşizme ve sermaye karşı devrimci tarzda yapıyor.

Siyasi iktidarın azgın faşist devlet terörü, kitleleri geriletmesi, boyun eğdirmesi, sindirmesi bir yana, tersine 1 Mayıs başkaldırısının devrimci niteliğini daha bir güçlendirmiş ve keskinleştirmiştir. 1 Mayıs, devrimci tarzda başladı, devrimci tarzda devam etti.

İstanbul'un sokaklarında, Ankara Kızılay'da, İzmir'de şiddetli bir savaş yürütüldü. Ve bu savaştan devrim biraz daha güçlenerek çıkmıştır.

Haziran Halk Ayaklanması 1 Mayıs'la devam ediyor. 1 Mayıs Taksim sadece Haziran'ın bir devamı değil, onunla daha ileri götürülmesidir.

İstanbul'daki 1 Mayıs, dünyanın en devrimci 1 Mayıs'ı oldu.

Küba; En Görkemli 1 Mayıs...

Editör

HENDEK VE "ULUSAL BİRLİK"

Güney Kürdistan Kürt burjuvazisinin Rojava'yı kısaçak altına almak için kazdığı "hendek" neredeyse bitti. 20-25 kilometre arasında bir uzunluğu bulan hendek, Türkiye'nin "seyyar duvar"ı ile destekleniyor.

Elbette, Güney Kürdistan denince akla ilk gelen Barzani oluyor. Öyleyse Güney Kürdistan burjuvazisi yerine kısaca Barzani demekte sakınca yok.

Güney Kürdistan Kürt burjuvazisi adına Barzanigillerin Rojava'daki gelişmelerden büyük rahatsızlık duydukları biliniyor.

Barzani, Rojava Kürt halkının devrimci demokratik mücadelesini kendi kontrolü altına almak için bir hayli çaba harcadı. Başaramadı.

3

1 Mayıs Notları

C.Dağlı

4

Ayaklanma bir Olgudur

Özgür Güven

5

SSCB Hayaleti
Putin'in ensesinde

Şiar Coşkun

6

Ukrayna'da
Kim Kazanıyor

Taylan Işık

8

Günlerin Bugün Getirdiği

Ali Varol Günal

9

Yığınların Bilgiği

Umut Çakır

10

İsyan Devrim Özgürlük

İstanbul Taksim'de 1 Mayıs günün ilk ışıklarıyla başladı. Aşlında gecedan başladı demek daha doğru. İstanbul emniyeti akşam saatlerinde Taksim ve Beşiktaş'taki cafe ve dernekleri basmaya, Taksim'e çıkan yolları kapatmaya, İstanbul'a gelmekte olan otobüsleri durdurmaya başlamıştı. Taksim 1 Mayıs'ı sadece İstanbul'un ve Türkiye'nin değil, tüm dünyanın gözlerini diktiği, merakla izlediği bir 1 Mayıs...

Sabahın ilk ışıklarıyla işçiler ve devrimciler Şişli'de DİSK önünde sloganlarla kortejlerini oluşturdular. Mecidiyeköy trafiğe kapatılmış, Feribotlarla tomalar getirilmişti. Evet, yanlış değil, tomalar feribota bindi.

Saat 08.00'i geçerken Okmeydanı'ndan yürüyüşe geçenlere saldırdı polis. Kitlenin havai fişek ve taşlarla karşılık verdiği polis saldırısı, akşam saatlerine kadar sürdü. Polislin Okmeydanı'ndaki saldırısı Okmeydanı Hastanesi ve Çağlayan Adliyesine kadar ulaştı. Polis Okmeydanı Hastanesi'ne gelen yaralılara, çevresindeki eylemcilere ve hasta yakınlarına karşı çekimden gaz bombalarını ve plastik mermilerini kullandı. Okmeydanı civarında çok sayıda kişi gözaltına da alındı, onlarca kişi plastik mermi ve gaz bombalarından yaralandı.

Günün ilk saldırılarından birisi saat 07.30'a geldiğinde Beşiktaş'ta yaşandı. Çarşı içinde toplanan kitleye saldıran polis, ses aracını çekti, bu sırada bir kişi gözaltına alındı. Çatışmalar Barbaros Bulvarı'ndan Köyüçü'ne kadar yayıldı; Abbasağa Parkı ise saldırıların ana hedefi oldu. Milletvekilleri Mahmut Tanay ve Şafak Pavey de burada polis saldırısı ile karşılaştı. Saatler süren çatışmalarda çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Saat 09.00'dan sonraki saldırı haberi ise Mecidiyeköy'den geldi. DİSK önüne ulaşmak için emekçi semtlerden ve Anadolu yakasından gelenler, burada polis barikatı ile karşılandı. DİSK önündeki kortejle buluşmak isteyenlere polislin saldırısı sonucu Zincirlikuyu'dan Mecidiyeköy otobüs duraklarına ulaşan bir alanda çatışmalar yaşandı. Polislin demir barikatları sökülerek yollara barikatlar kuruldu, polislerin terketmek zorunda kaldığı polis araçları da Leninistler tarafından tahrip edildi. Mecidiyeköy'deki çatışmalar da saatler boyunca sürdü.

1 Mayıs sabahının en dikkat çeken görüntülerinden birisi de metal işçilerinin Boğaziçi Köprüsü'nü yürüyerek karşıya geçme girişimleri oldu. Saat 09.00'dan sonra Altunizade'den pankartları, kortejleri ve flamları ile Birleşik Metal İş Sendikası'na bağlı işçiler Boğaz Köprüsüne yürüyüşe geçti. İşçilerin yolu köprü girişinde çevik kuvvet polislerince kesildi. İşçiler birkaç saat polis barikatı önünde sloganlarla bekledi, halaylar çekti, ilerleyen saatlerde eylemi sona erdirerek dağıldı.

Polislerin saldırısına uğrayan ilk emekçiler de eğitim emekçileri idi. 09.30 civarı Mecidiyeköy E-5 üzerinden DİSK'e yürümek isteyen Eğitim-Sen'li emekçilere polis gaz bombaları ile saldırdı, emekçiler dakikalar içinde gaz bulutu altında kaldı. DİSK'e çıkan pek çok sokak ve caddelerde

çatışmalar yaşandı.

DİSK Taksim yürüyüşüne 11.00'de açıklama yaparak başlayacağını duyurmuştu. Mecidiyeköy, Şişli, Okmeydanı, Beşiktaş'ta yoğun saldırılar ve çatışmalar yaşanırken, DİSK önünde kortejler oluşmuş, sloganlarla hareket anını bekliyordu. Saat 11.00'i gösterdiğinde DİSK önünde toplanan-

lar sloganlarıyla ve 1 Mayıs çelengi ile Halaskargazi Caddesi üzerinden Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler. Kortejin önünde sendika yöneticileri, ardında Greif işçileri en önde idi. Sloganlarla cadde üzerinde yürüyen kitlenin önü üç sıra polis barikatı ile kesildi.

Sonrası bilinen sahneler. Polis "dağın" uyarısı yaptı, sendika yöneticileri ve kortejdeki milletvekilleri ile polislin pazarlıkları başladı. Kitlenin sloganlarla karşılık vermesi üzerine Tomalar saldırı hazırlığı yaptı.

Ve 11.17... DİSK kortejine saldırı başladı. Olanca tazyikli su ve gaz bombaları kitleyi yıldırmadı, kitle gerilese de dağılmadan yeniden yeniden toplanarak yürümeye girişti. Ard arda yaşanan saldırılar sırasında pek çok işçi yaralandı. Mücadele Birliği okurlarının da yaralandığı saldırıda çok sayıda muhabir de yaralandı. Mücadele Birliği muhabirlerinden biri kolundan vurulurken, bir diğlerinin yüzüne gaz kapsülü isabet etti, gaz maskesinin kırılması yaralanmasına engel oldu.

Bu sırada basına yansayan görüntülerde, Okmeydanı civarında darp edilen polisler vardı. Polisler de gaza boğdukları Okmeydanı Hastanesi'nde tedavi edildi.

Saatler 11.30'u geçerken İHD üyesi bir grup Taksim Anıtı önüne giderek hem yerinde gözlem yapmak hem de saldırıları protesto etmek için açıklama yapmak istediler. İstiklal Caddesi'nden yürüyerek gelen İHD'li-ler Taksim Meydanı'na alınmadı.

Türk Tabipler Birliği ve İstanbul Tabipler Odası da Harbiye civarında "Biber Gazı Öldürür" pankartı açarak yoğun biber gazı kullanımına karşı güvenlik güçlerini uyarmak için eylem yaptı; biber gazları ile dağıtıldı.

Saat 12.35 ve Galatasaray Lisesi yanında Sahne Sokak'tan bir grup sloganlarla çıktı. Aralarında taraftarların da olduğu grup Taksim'e çıkmak üzere İstiklal Caddesi'nde yürümeye başlayınca tazyikli su ile saldırdı

polis. Kitle karalı ve inatçı idi, dağıtmadı. Bu sefer arka sokaktan girip iki yandan saldırarak grubu geri püskürttüler.

13.00'ü geçerken bu defa gaz bombalarının hedefi DİSK'in sokağı oldu. Yaralananların taşındığı, haberleşme merkezi haline gelen DİSK'in önüne polislin gaz ve plastik mermi yağdırması sonucu çok sayıda kişi burada yaralandı. Devrimci İşçi Komitelerinden bir işçi de ayağına gaz kapsülü gelerek yaralananlar arasındaydı.

Öğle saatlerinde Fatih Camii'nden Taksim'e gelmek üzere yürüyüşe geçen Anti-Kapitalist Müslümanlara da Saraçhane'de polis biber gazları ile dağıttı, onlar da Bozdoğan Surlarına pankart astılar.

Saatler 16.00'yı gösterirken Mücadele Birliği okurları barikatları aşarak Taksim Meydanı'nda pankart açtılar. 39 bin polislin "koruduğu" "kuş uçurtulmayan" Taksim Meydanı "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları ile inliyordu. "Mücadele Birliği" pankartı açan iki kişiye polis saldırdı ve zorla gözaltına aldı. Çok sayıda kişinin tanık olduğu olay bir anda her yerden duyuldu ve dikkatleri Taksim'e çekti.

18.30 olduğunda ise ÇHD'li avukatlar İstiklal Caddesi üzerindeki Baro önünde bir basın açıklaması yaptılar. Avukatlar polis saldırısını protesto ettiler ve gözaltılıların derhal serbest bırakılmasını istediler. 173 kişinin gözaltında olduğu söylenirken, gözaltına alınanların Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde oldukları öğrenildi.

İstanbul'da Karaköy-Beşiktaş-Taksim-Şişli'ye çıkan tüm ana arterlerde otobüs, metrobüs, tramway seferleri durdurulmuş, vapur seferleri iptal edilmiş, Avrupa yakasının büyük bölümünde OHAL ilan edilmiş ve yaşam durdurulmuştu. 15.30'dan itibaren Metrobüs ve Metro seferlerinin başlamasının ardından insanlar İstiklal Caddesi'ne akın etti. Geç saatlere kadar İstiklal Caddesi ve Mis Sokak'ta slogan ve marşlar yankılandı. Taksim Meydanı ise geç saatlerde halka açıldı.

Devletin haftalar önceden duyurduğu onbinlerce polisi, toması, güvenlik önlemleri, şehrin yarısını gaza boğmaları kar etmedi. Burjuvazi kabus dolu bir gün daha yaşadı.

EDITÖR

HENDEK VE
"ULUSAL BİRLİK"

Başaramayınca, önce sınırları kapatarak Kürt halkını kendine muhtaç hale getirmeye ve kendisine boyun eğmeyen demokratik güçleri dize getirmeye çalıştı. Bu plan da tutmayınca son çare olarak Kürdistan topraklarını hendekle ayırarak Rojava'yı dar bir çember içine almaya çalışıyor. Barzanigillerin Rojava'ya karşı izledikleri bu politika "ulusalci" bakış açısına sahip olanların akıl-sır erdiremedikleri bir durumdur. Nasıl olur da bir "Kürt" Kürt halkının kendi kaderini tayin edeceği bir mücadeleyi desteklemez!

Oysa meseleye sınıf bakışıyla bakıldığında ortada şaşılacak bir durum olmadığı görülecek. Bir burjuva için kendinin en sıradan bir çıkarı bütün sınıfının çıkarlarından üstündür. Aynı şekilde, kendi sınıfının en bayağı çıkarı için tüm ulusunun çıkarlarını bit pazarında satlığa çıkarmaya her zaman hazırdır bir burjuva.

Kürt halkı üzerinde baskı ve terörü sür-git devam ettiren, yeni ve kapsamlı bir savaş hazırladığını harıl harıl yapan Türkiye ile Barzani arasında Rojava meselesinde yapı-

lan uzlaşma ve anlaşmalardan daha iyi, daha somut örnek bulunabilir mi?

Hendek kazma marifetinin salt Barzani'nin değil ama onunla birlikte Türkiye'nin, MİT'in fikri olduğu; bu kıskacın iki tarafın işbirliği ile tezgahlandığı belgeleriyle ortaya çıktı.

Günümüzde "ulusal birlik" in burjuva temeller üzerinde ve burjuva güçler tarafından sağlanabileceği düşüncesi ham bir hayaldir. "Hendek", bu hayallerin gömüldüğü çukurdur.

Bu konuda ne bireyleri ne de grup ya da partileri suçlamamın, eleştirmenin anlamı var. Bu, kapitalist gelişmenin varmış olduğu aşama ve Kürdistan'ın özgül durumuyla ilgili nesnel bir durumdur.

Nesnel bir olgu eleştirerek, suçlayarak değiştirilemez. Barzani'yi "Kürt Büyüğü" ilan ederek ise hiç değiştirilemez. Sınıfın çıkarları sözkonusu olduğunda burjuva sınıfın buz gibi bir yaklaşıma sahip olacağı ve ulusun düşmanlarıyla işbirliğine gireceğinin tarihte sayısız örneği var. Hendek kazdın Barzani son örnek oldu.

Ulusun birliği sağlanamaz mı? Elbette sağlanır ve sağlanmalıdır. Ama nesnel gerçeklere gözler kapatılarak olmaz. Kapitalist gelişme, bütün ulusları "iki ulus"a bölmüş-tür: Burjuva ulus ve proleter ulus.

Çağımızda "ulusal birlik" sadece proleter temeller üzerinde ve proletaryanın öncülüğünde sağlanabilir. Üstelik bunu

başarmanın yolu, aynı ulusun burjuva sınıfına karşı mücadeleden geçiyor.

Dolayısıyla, Kürdistan işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar "ulusal birlik" i sağlamak istiyorlarsa bunu ancak ezen ulusun burjuvazisine karşı olduğu kadar "kendisi" burjuva sınıfına karşı da mücadeleyle başarabilir.

Bu mücadelede müttefikleri "kendisi" burjuvaları değil ama ezen ulusun proleteryası ve emekçi sınıflarıdır.

Ciddi bir savaş yürütenlere yaşam öğretiyor, ya da böyleleri yaşamdan öğreniyorlar diyebiliriz. UKH'nin BDP-HDP konusunda içine girdiği son arayış bu öğrenmenin sonucu değil mi?

UKH VE BİRLEŞİK ÖRGÜTLENME

Bilindiği gibi, BDP, yerini HDP'ye bırakmak üzere fonksiyon ve sorumluluk alanını değiştirerek deyim uygunsu Kürdistan'a çekildi. Kürdistan milletvekilleri ise HDP'ye topluca geçtiler.

HDP'nin özelliği, (programını, hedef ve amaçlarını ve başka yaklaşımlarını şimdilik bir kenara koyalım) Türkiye'nin kimi sol çevreleriyle UKH'den oluşan bir nevi "birleşik parti" olmasıdır. UKH'nin "Türkiyelileşme", "Türkiye Partisi olma" arayışının dünyaya getirdiği çocuğu da diyebiliriz.

Aslında arayış ve denemeler yeni değil; ucu 90'lı yılların başlarına DHP deneyimine kadar gider. Farklı bir deneyim, farklı bir

biçim olmakla birlikte özü aynıdır: UKH, Türkiye devrimci güçleriyle bir araya gelmeden zaferin mümkün olmadığını yaşamın içinde gördü.

Değişim bununla sınırlı değil. İlk çıkışında benimsediği "Sömürge Kürdistan" tezi itibarıyla "ayrı örgütlenme, ayrı mücadele, ayrı devrim" anlayışını her yerde yaşama geçirmeye çalışan; bu çerçevede DİSK, Eğitim-Sen gibi daha pek çok sendikadan ayrılmayı da savunmuş olan UKH, şimdi "ortak mücadele-birlikte mücadele" noktasına gelmiş bulunuyor.

BDP-HDP konusundaki çaba ve arayışlar ise örgütlenme alanında da "birleşik parti" noktasına geldiğini gösteriyor.

Ama bir yandan "Sömürge Kürdistan" tezinin bir sonucu olan Kürdistan burjuvazisiyle, örneğin Barzani'lerle "Ulusal birlik" arayışı var. Diğer yanda ise Leninist Partinin on yıllar önce temelini atıp geliştirdiği "İlhak edilmiş Kürdistan ve Ezilen Kürt Ulusu" tezinin sonucu olan birleşik örgütlenme, halkların mücadele birliği ve birleşik devrim anlayışı.

UKH, adını koymasa da birbirine zıt bu iki anlayış arasında gidip geliyor. Bir yanda kafasında bulunan ama yaşama uymayan; uymadığı için de kendisini her adımda tökezleten "sömürge Kürdistan" düşüncesi; diğer yandan yaşamın, savaşın onu kaçınılmaz biçimde benimsemeye zorladığı "İlhak Edilmiş Kürdistan-Ezilen Kürt

Ulus" anlayışının gereği olan birleşik mücadele, birleşik örgütlenme, birleşik devrim anlayışı. Hiçbir siyasi hareket bu derin çelişkiyle uzun süre yol alamaz. Ya o, ya öteki.

Ama zaten UKH, BDP'yi Kürdistan'a çekip HDP'yi öne çıkarmakla ayrı örgütlenme, ayrı devrim düşüncesine; dolayısıyla "sömürge Kürdistan" tezinin tabutuna bir çivi daha çakmış olmadı mı?

Bu anlamda, BDP'li vekillerin HDP'ye katılım töreninde "bugün yaşanan sadece bir yer değiştirme değil, yeni bir strateji ile yola çıkıyoruz" sözleriyle ifade edilen düşünce doğrudur. Bu yeni bir stratejidir.

Bunun için iki şey söylenebilir. Birincisi, "birleşik örgütlenme ve birleşik devrim" şeklinde formüle edilen ve "Halkların Mücadele Birliği" sloganında somut ifadesini bulan düşünce "yeni" değil; Leninist Partinin on yıllar öncesinde temelini atıp giderek geliştirdiği bir "stratejidir."

İkincisi, UKH bu stratejiyi şimdi yan yana durmaya çalıştığı sosyal reformist güçlerle değil, Türkiye'nin devrimci güçleriyle birleşirse zafere taşıyabilir. Öyle anlaşılıyor ki, bu olgunun görülebilmesi için biraz daha zamana, yaşamın öğreticiliğine ihtiyaç var.

Yaşamdan öğrenerek yol almanın zaman kaybetme gibi bir maliyeti var. Birleşik devrim maliyeti göze almak zorunda.

Antakya'da 1 Mayıs

Medeniyetlerin beşiği Antakya'dan kavga-nın sürdüğü illere ve tüm emekçi dostlara merhaba...

Bugün 1 Mayıs... Bugün işçilerin emekçilerin kapitalizme karşı birlik, mücadele ve dayanışma günüdür.

Bugün sizlere Ali İsmail Korkmaz'ın, Abdöcan'ın, Ahmet Atakan'ın ve diğer tüm Denizleşenlerimizin geçtiği sokaklardan, seslerinin hala yankılandığı Antakya'mızdan sesleniyoruz. Diyoruz ki: "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak".

Türkiye'de bulunan tüm emekçi halklara sözümdür: devrim yakındır...

Bizler Antakya Mücadele Birliği olarak bugün 1 Mayıs alanına, yoldaşlarımıza verdiğimiz söz ve devrime olan inancımızla coşkulu bir şekilde giriş yaptık.

Mücadele Birliği Platformunun bileşenlerinden Devrimci Öğrenci Birliği, önce Saman-

Yürüyüş güzergahında halka su dağıtmak isteyen polislerden kimse su almayarak, "Ali'nin Abdöcan'ın, Ahmet'in ve Berkinin kollarından ellerinden su içmeyiz" dendi. Alana ilk gelen DİSK'in girişi esnasında Mücadele Birliği Platformunun açtığı iki pankart alkışlarla karşılandı. Bir binanın tepesinden açılan 10 metrelik pankartta Deniz resmi ve hemen altında "Gezi Ayaklanması Sürüyor Denizleşenlerimizin Cüretiyle Devrim Büyüyor" yazarken diğerinde ise "Yatağan'dan Greif'e Devrim Büyüyor Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" yazıyordu.

Kortajlar sırayla alana girmeye devam ederken sloganlar hiç hız kesmedi. Ve sıra dev pankartıyla Mücadele Birliği'ne geldiğinde ellerindeki Deniz bayraklarıyla Denizlere yakışır bir şekilde alana girdiler. Bütün kortajlar alana girdikten sonra etkinlik programı, Antakya'da Gezi Ayaklanması sırasında ölümsüzleşen Ali İsmail, Abdöcan ve Ahmet'in ailelerinin yaptıkları konuşmalarla başladı. Ailelerin ortak olarak dile getirdikleri şey ölümsüzleşenlere verilen devrim sözünün tutulacağı yönündeydi.

Şarkılar marşlar eşliğinde devam eden etkinlik programında bir de kısa bir tiyatro oyunu sergilendi. Bu esnada bir gözü Taksim'de olan yoldaşlarımızın oradan aldıkları haber doğrultusunda defalarca, 1 Mayıs Tertip Komitesine Taksim hakkında bilgilendirme yapması, Taksim'e çıkıldığının gözaltılarının ve yaralıların olduğunun belirtilmesi gerektiği söylenmesine rağmen bu anlamda hiçbir duyuru yapılmadı. Tertip komitesinin son olarak söyledikleri 1 Mayıs Marşıyla etkinlik sona erdi.

Mücadele Birliği /ANTAKYA

Antep'te 1 Mayıs

Antep'te 1 Mayıs günü miting alanı olan İstasyon Meydanı'na gitmek için 3 noktadan toplanmalar başladı.

Tekirdağ F Tipinde olan gazetemiz Yazı İşleri Müdürü Sami Tunca'nın ailesi de Kortajımızda ve tüm devrimci tutsakları pankartlarıyla selamladılar

Toplanma alanlarından biri olan Balıklı Parkı'nda Mücadele Birliği olarak "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" pankartı ile saat 10.00'da yerimizi aldık. Toplanma öncesi merkezi alanlarda 1 Mayıs ile ilgili konuşma ve bildiri dağıtımları gerçekleştirildi. Ajitasyon konuşmaları yapılarak insanlar 1 Mayıs'a çağrıldı.

Daha sonra sendika önünden harekete geçen TÜMTİS Sendikası'nın arkasından 1 Mayıs alanına doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüşte Gezi eylemleri sırasında gözaltına alınıp Tekirdağ F tipi cezaevinde tutuklu bulunan Sami Tunca'nın ailesi de "Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden İşçi Sınıfı Özgürleşemez" pankartı ile yer aldı. Yürüyüş boyunca "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak",

Adana'da 1 Mayıs

Adana'da 1 Mayıs coşkulu ve özellikle gençliğin yoğun katılımıyla kutlandı.

Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünde saat 15.00'da toplanan kitle, iki kol halinde yürüyüşe geçti. Yolun bir tarafında Türk-İş Konfederasyonuna bağlı işçiler ve çeşitli siyasi partiler, diğer kolunda ise DİSK, KESK ve devrimci kortajlar miting alanı İstasyon Meydanı'na doğru yürüdüler.

Mücadele Birliği Platformu olarak mitingde "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" pankartıyla yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca "Hükümet İstifa İktidar Halka", "Dünya Emegin Olacak", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Taksim'de Düşene

"Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Taksim Zaferdir Zafer Bizimdir", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganları atıldı ve zindandaki tutsaklar "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları ile selamlandı.

Miting alanına varıldığında Devrimci Tutsak Ailelerinin pankartı göze çarpıyordu. Mücadele Birliği "Dünya Emegin Olacak" pankartını asarken Ayışığı Sanat Merkezi de "Yaşasın 1 Mayıs" pankartını astı. Miting sırasında platformdan yapılan konuşmalarda sık sık Taksim'den bahsedildi. Saygı duruşu sonrası miting programına geçildi. Alanda Mücadele Birliği gazetesinin dağıtımı ve 1 Mayısla ilgili Mücadele Birliği'nin Antep Halkına hitaben çıkardığı bildiri dağıtımları gerçekleştirildi. Bu sırada Mücadele Birliği'nin verdiği mesaj kürsüden okundu.

Ayışığı Sanat Merkezi de, 6 Mayıs günü saat 19.00'da Düztepe Gencolar Düğün Salonunda yapacağı Halkın Denizi Denizleşen Halkla konulu konser etkinliğinin duyurusunu yaptı. Konserin duyusu Tertip Komitesi tarafından da yapıldı.

Miting sloganlarla ve halaylarla sona erdi.

Antep Mücadele Birliği

Dövüşene Bin Selam", "Taksim Kızıdır Kızıl Kalacak" sloganlarını attık. Gündoğdu ve Çav Bella Marşlarını hep birlikte söyledik. AKP İl Binası önünden geçenler özellikle Gezi Ayaklanması ölümsüzleşenler anılarak hükümete ve iktidara karşı sloganlar atıldı. Miting alanına yaklaştığımızda ise Leninistlerin Taksim Meydanında pankart açtıklarını öğrendiğimizde coşkumuz arttı.

Miting alanında ilk olarak başta Gezi Ayaklanması ölümsüzleşenler olmak üzere, devrim savaşçıları için Enternasyonal Marşı eşliğinde saygı duruşu yapıldı. İşçiler ve kamu emekçileri adına birer konuşma yapıldıktan sonra Abdullah Öcalan'ın 1 Mayıs mesajı okundu. Mesajın okunmasına müdahale edilmek istenince, BDP gençleri kürsüye tepki gösterdi. Bu kararlı duruş ile mesaj baştan okunarak Abdullah Öcalan'ın Türkiye işçi sınıfına selamı iletildi.

Taksim'de yaşanan çatışmalar ve polis terörüne tepkiler dile getirildikten sonra miting bitirildi.

C. DAĞLI

1 Mayıs Notları

1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanı, Taksim'de olmak için savaşım, en az bir ay önce başladı. Siyasi iktidar, daha Nisan'a girmeden, Taksim'e izin vermeyeceklerini açıkladı.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti, burjuva iktidara meydan okuyarak, her yıl olduğu gibi, bu 1 Mayıs'ta da Taksim'de olacağını kesin bir biçimde ortaya koydu.

DİSK ve KESK, Nisan başında 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını ifade ettiler.

Böylece karşıt güçlerin arasındaki Taksim savaşımı, bir ay önceden derinleşip, keskinleşmeye başladı.

1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmanın devrimci önemi ve rolü zaten çok belirgindi. Gezi ayaklanmasından sonra, Taksim'in devrimde oynadığı rol çok daha öne çıkmıştır.

Burjuva işçi emekçi sendikaları Taksim'de olmayacaklarını, başka yerlere gideceklerini söylediler. Böylece, 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak isteyen işçilerle halk kitlelerine saldıracaklarını açıklayan siyasi iktidarın, devletin yanında duracaklarını belirlemiş oldular.

DİSK, KESK, TMMOB, TTB birlikte, bir basın açıklamasıyla 1 Mayıs'ta olacağını ve bunda kararlı olduklarını ifade ettiler. Fakat bu "kararlılık" biraz yumuşak bir kararlılıktır. Taksim'de olmanın gerektirdiği kesin, sert ve saldırgan bir açıklama değildi. Geçen 1 Mayıs'ta kitleyi yarı yolda bırakıp gitmeleri, onların tavrı hakkında açık bir fikir veriyor.

14 Nisan'da sendikalarla siyasi iktidar arasındaki görüşmede, taraflar, kendi pozisyonlarını korudu. Bu bir savaştır. Savaşın sonucu, görüşmeler yoluyla, uzlaşmaya, ılımlı davranarak değil, savaş alanında, güç yoluyla çözülür. İşçi sınıfı ancak devrimci tarzda savaşarak Taksime varır.

İktidarın her yeni açıklaması, işçi sınıfının Taksim'e giden yolu ancak devrimci yığımsal savaşla açabileceğini yeniden ve yeniden kanıtıyor. Siyasi iktidar, devletin gücünü neleri yapabileceğini hatırlatmak için, 18 Nisan'da Taksim'e izin vermeyeceklerini tehdit dolu ve saldırgan bir üslup kullanarak açıkladı. 1 Mayıs yaklaştıkça, saldırganlığın ve gerici zorun, faşist devlet terörünün daha da artacağı çok açık.

Bugün, 1 Mayıs'ta, Taksim için yoğunlaşan çatışma bu topraklarda on yıllardır süren sınıf savaşımının gerçek öyküsüdür, bir özetidir.

İşçi sınıfı ve halk yığınlarının devrimci kavgası ne zaman, burjuva egemenliğini tehdit eden ciddi bir boyut kazansa, egemen sınıf iktidarın tüm gücünü harekete geçirerek, emekçi hareketinin yolunu kesmeye çalışmıştır. Faşist askeri darbeler, sokağa çıkma yasağı, sıkıyönetim, kitlesel katliamlar, toplu tutuklamalar, provokasyonlar ve burjuva terörün her biçimine başvurmak, amacına varmak için kullanıldığı yöntemdir. Bugün yine baskı yöntemlerine ve araçlarına başvuruyor.

Ancak unuttukları bir şey var, o da, tüm baskı yöntemlerine ve araçlarına rağmen, işçi hareketinin devrim yolunda ilerlemesi durdurulamamıştır. Bugün ise hiçbir şekilde durdurulamaz.

Taksim Dayanışması, koyması gereken tavrı belirledi; Taksim'de olacağız.

DİSK ve 1 Mayıs birleşenlerinin Taksim'de yapacağı basın açıklaması, daha yapılmadan, Taksime varmadan daha bulunduğu yerde polis kuşatmasına alındı. Saldırıya uğradı ve gözaltına alınanlar oldu. 1 Mayıs'ta Taksim'de nasıl bir şiddetli çatışmalar olacağı, herkes tarafından çok net olarak görüldü.

Toplumda var olan kutuplaşma, 1 Mayıs'ta Taksim etrafında iyice belirginleşti ve keskinleşti. Tarih, karşıtların savaşımıyla hem de şiddetli savaşımıyla ilerliyor.

Durdurulamayan bu ilerleme, devrime doğru bir ilerlemedir. Bu bildiği ve bir kez daha anlaşıldığı içindir ki, siyasi iktidar sık sık yeni tehditlerde bulundu. İktidarın her kademesi, her gün yeni bir açıklamada bulunuyor. Ama ne yapsa olmuyor. Tarihin o durdurulamaz akışının önüne geçemiyor. İktidarın, devletin sözlerinin ve saldırılarının işçi sınıfı, halk kitleleri üzerinde hiçbir etkisi olmuyor. Hazırlıklar, kavga, tüm enerji, Taksim devrim hedefiyle yapılıyor. Karşıt kuvvetler, bütün güçleriyle birbirinin üzerine doğru ilerliyorlar. Her bakımdan kaçınılmaz bir çatışma bu.

1 Mayıs'ın toplum üzerindeki devrimcileştirici, dönüştürücü etkisi yalnız bu topraklarla, Türkiye ve Kürdistan'la sınırlı değil, dünya proletaryasının sınıf kavgasının ilerlemesinde bir etkisi var.

1 Mayıs yaklaştıkça, karşıt kutupta yer alan her sınıf, her siyasi parti, çeşitli sınıf örgütleri hazırlıklarını gözden geçiriyor, eksiklerini gideriyor ve savaştaki konumunu güçlendiren yeni adımlar atılıyor. Daha bir hafta var. İktidar daha şimdiden Taksim'i bariyerlerle çevirdi. Taksim'in etrafında bariyerlerle surlar örmeye başladı. TOMA'lar tatbikat başlattı. Sokak savaşlarına göre planlar çiziliyor, güç yığılıyor, eş güdüm merkezi kuruyor. Her bakıma açık bir kapışma olacak.

İşçi sınıfı ve halk güçleri cephesinde ise, bir aydır toplantılar yapılıyor, kararlar alınıyor, çağrılar yayınlanıyor, bildiriler dağıtılıyor, afişler asılıyor, pratik hazırlıklar yapılıyor. 1 Mayıs iyice yaklaştıkça tüm bu çalışmalar ve mücadeleler daha bir hız kazandı, yoğunlaştı ve yaygınlaştı. Bu hazırlıklar Taksim başta olmak üzere, tüm kentlerde büyük bir heyecan, kararlılık ve ciddiyetle yerine getiriliyor.

İstanbul'un 18 park formu, 1 Mayıs için tavrını açıkladı: Taksimdeyiz. Ve daha başkaları ileric devrimci, çevreci birçok yığın örgütü mevzilerde yerini aldı. Kürt halkı, etkin olarak ve büyük bir güçle Taksim'de olacak. Devrim birleşik bir karakter olarak ve geniş kitlelerin katılımıyla, güçlü bir şekilde ilerliyor.

30 Nisan iktidar bir kez daha Taksim'e izin vermeyeceklerini söyledi. Baskıcı ve saldırgan üslubunu en üst düzeye çıkardı. Buna karşın, 1 Mayıs güçleri de Taksim kararlılıklarını en yüksek düzeyde ortaya koydular. Artık 1 Mayıs günü, Taksim'de çatışma ve güç belirleyici olacaktır.

İstanbul'da 1 Mayıs sıkıyönetim altında başladı. Taksim'e giden bütün yollar ve deniz ulaşımı yasaklandı. Taksim, Şişli ve Beşiktaş polis ve panzerlerle kuşatıldı. Devletin tüm terörüne ve kuşatmasına rağmen, işçiler, halk kitleleri eylem alanında yerlerini aldılar.

1 Mayıs, sıradan bir gösteri, etkisiz bir miting ve egemen sınıfın kabul edeceği bir çerçevede değil, faşizme ve sermaye karşı devrimci tarzda yapılıyor.

Siyasi iktidarın azgın faşist devlet terörü, kitleleri geriletmesi, boyun eğdirmesi, sindirmesi bir yana, tersine 1 Mayıs başkaldırısının devrimci niteliğini daha bir güçlendirmiş ve keskinleştirmiştir. 1 Mayıs, devrimci tarzda başladı, devrimci tarzda devam etti.

İstanbul'un sokaklarında, Ankara Kızılay'da, İzmir'de şiddetli bir savaş yürütüldü. Ve bu savaştan devrim biraz daha güçlenerek çıkmıştır.

Haziran Halk Ayaklanması 1 Mayıs'la devam ediyor. 1 Mayıs Taksim sadece Haziran'ın bir devamı değil, onunla daha ileri götürülmesidir.

İstanbul'daki 1 Mayıs, dünyanın en devrimci 1 Mayıs'ı oldu.

İzmir'de 2014 1 Mayıs

1 Mayıs günü Basmane Meydanı ve Konak Meydanı'nda sabahın erken saatlerinden itibaren toplanmaya başlayan işçi ve emekçiler, düzenli kortejler eşliğinde Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Basmane Meydanı'ndan Türk-İş, DİSK, siyasi partiler ve devrimci çevreler, Konak Meydanı'ndan KESK ve TMMOB ile birlikte birçok siyasi parti de yürüdü. Alsancak yolu üzerinde 9 Eylül Üniversitesi Rektörlük binasında kesilen kortejler, sırasıyla alana giriş yapmaya başladılar. Arama noktalarında devrimci çevrelerin geçişi sırasında arbede yaşandı. Mücadele Birliği korteji arama yaptırmamak konusunda ısrar edince yaşanan kısa süreli arbedenin ardından sendika görevlileri müdahale etmek zorunda kaldılar. Ve polis arama noktalarından arama yaptırılmadan geçildi.

Miting sendikaların ortak metninin okunması ve Grup

Praksis'in kısa dinletisinin ardından kürsüden mitingin bitirildiğinin duyurusu yapıldı. Ve aynı duyuruda "İstanbul'daki polis saldırısını protesto etmek için Basmane Meydanına AKP binasına yürüyoruz" denildi. Ardından binlerce insan "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganlarıyla Basmane Meydanı'na yürüdü.

Meydanın girişini Tomalarla kapatan devlet, uzun bekleyişin ardından saldırıya geçti. Ve gözaltı terörü başladı. Uzun süre eylemciler ana arterleri kapatarak eylemlerini sürdürdüler. Devrimci İşçi Komitelerinden bir işçi yaralandı. Her yeri gaza boğan polisler 20 kişiyi de gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan birisi de Mücadele Birliği okuru ve ÇHD üyesi Stj.Av.Seher Dursun.

İzmir'de yapılan saldırıyı protesto etmek ve gözaltına alınanların bırakılması için saat 18.30 civarında Konak Meydanı Hükümet Konağı önünde yaklaşık 250 kişi toplandı. Şu an oturma eylemi yapılıyor

İzmir'de son alınan bilgilere göre toplamda 36 gözaltı var. Bir Mücadele Birliği okurunun daha akşam saatlerinde gözaltına alındığı öğrenildi. Sendika yöneticilerinin Emniyet Müdürlüğüyle yaptığı görüşmeler sonucunda gözaltıların adli tıpa götürülüp oradan bırakılacağını söylüyorlar.

İzmir'de yaşanan gözaltıları protesto etmek amacıyla yüzlerce kişi Valiliğin önünde oturma eylemine başladı. 1 Mayıs tertip komitesinden bir heyet Emniyet Müdürü ile yaptığı görüşmenin ardından çıkışta bir açıklama yaptı. Gözaltına alınan 36 kişinin sorgularının ardından serbest bırakılacağını duyurdular. Ardından kitle "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganları ile Sümerbank önüne yürüdü. Gözaltına alınanlar geç saatte serbest bırakıldı.

İzmir'den

1 Mayıs izlenimleri

Merhaba Dostlar Yoldaşlar,

Ben 1 Mayıs'a Mücadele Birliği Platformuyla katılan genç bir DİK'li işçiyim. Maalesef polis kirli, kanlı ve faşist karanlığını bir kez daha bize gösterdi.

Bizler sabah Basmane Meydanı'nda toplam Gündoğdu Meydanına doğru harekete geçtik. Herkes haykırarak cesaretle yürümeye başladı. Her ağızdan özgürlük çığlıkları yükseliyordu; fakat Gündoğdu Meydanına indiğimizde karşımıza barikatlar çıktı. Polisler üst araması yapmak istedi; ama sizler de iyi bilirsiniz ki biz devrimciler asala ve asla yolumu eğmeyiz. Bizler kendi idam seh-palarımıza bile korkmadan vuran devrimcileriz, Denizlerin yoldaşlarıyız. Her zamanki gibi üzerimizi ve çantalarımızı aratmadık. Önce barikatlara yüklendik, sonra barikatları teker teker tırnaklarımızı koparıncasına söktük.

Yaklaşık 1 saat boyunca mücadele ettik ve sonunda pes ettikler, alana girdik. Haykırmaya başladık

aramızdan biri ve ardından hepimiz gırtlaklarımız yırtılırcasına "Katil Polis Hesap Verecek". Ardından alandaki yerimizi aldık sahnede bir grubun konseri vardı, sonra ansızın bir haber geldi: Taksim'de çatışmanın sertleştiği ve yoldaşlarımızın mücadeleye devam ettiği haberi. Konseri yarıda keserek Basmane Meydanı'na doğru yola çıktık; ama Basmane Meydanı'na giremedik. Gene önümüzde bir barikat bulduk; polis anons geçiyordu "dağılmazsanız müdahale edeceğiz" diye.

Kimsenin dağılmaya niyeti yoktu, safları sıklaştırdık, yarım saat bekledikten sonra bizler saldırıya geçtik. Taşlar, sopalar havada uçuşuyordu. Bunun üzerine tomalar harekete geçti, çocuk, yaşlı demeden saldırdılar, esnaflar kepenklerini kapattı. Arkamı dönüp baktığımda faşizmin korkusunu gördüm, beş yaşındaki bir çocuğu bile ezip geçebiliyorlardı.

Eğer bizler bir şeyler değişsin istiyorsak sadece istemekle olmayacağını görmeliyiz. Bu sistemin daha güzel bir dünya isteyenleri nasıl katlettiğini görüp ayağa kalkmamız gerekir. Tüm ölümsüzleşenler için, Berkin için, Ayağa Kalkma zamanı.

İzmir'den DİK'li Bir İşçi

Mersin'de

1 Mayıs Kutlaması

Mersin'de İşçi ve Emekçilerin Mücadele Günü 1 Mayıs, Mersin Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri tarafından kutlandı.

DİSK, KESK, EĞİTİMSEN ve TMMOB, siyasi partiler, odalar, sivil toplum örgütleri, Mersin Üniversitesi öğrencileri ve Mersin halkının katılımıyla 1 Mayıs kutlandı.

İstasyon Meydanı'nda toplanan eylemciler saat 14.00'te İstiklal Caddesi üzerinden Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Tertip komitesinin anonslarıyla alana giren kitle saat 15.00'te 1 Mayıs'ın kutlandığı Cumhuriyet Meydanı'nda toplandı. Mersin Emek Ve Demokrasi Platformu adına yapılan konuşmaların ardından Kardeş Türküler sahne aldı.

Kürtçe, Türkçe, Ermenice, Zazaca türkülerle kitleyi coşturan Kardeş Türküler'in konserinin ardından 1 Mayıs İşçi ve Emekçilerin Mücadele Günü kutlamaları sona erdi.

Basel'de 1 Mayıs

Avrupa'daki Leninistler bu yılki 1 Mayıs'ı İsviçre'nin Basel kentinde kutladılar.

Sabah erken saatlerde İsviçreli, Türkiyeli ve Kürdistanlı işçi ve emekçilerin ağırlıkta olduğu kitle, Clara Platz'da toplandı. Yaklaşık iki kilometrelik yürüyüşten sonra yapılan mitingle eylem sonlandırıldı.

"BIS ZUM SIEG... REVOLUTION!" (ZAFERE KADAR... DEVRİM!) sloganı ve TKEP/LENİNİST imzalı pankartımızla katıldığımız yürüyüş boyunca bildirilerimizi dağıttık. "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganımıza Kürdistanlı devrimciler de eşlik ettiler. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!", "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!" ve diğer coşkulu sloganlarımız yürüyüş boyunca susmadı.

YAŞASIN 1 MAYIS!

Avrupadan Leninistler

Devrim'in Beyni İstanbul İse Kalbi Taksim

Taksim'le ilgili devletin yasakları sürüyor, ortalama sol hala Taksim'in önemini kavramış durumda değil. Hala Taksim'in sıradan bir meydan ve sadece RTE'nin inadı sayıyorlar. Oysa ki; aynı Tayyip 2010-2011-2012'de sorun çıkarmamış ve 2010'da bunun üzerinden prim yapmayı denemişti. Kısmen bunu da başarmıştı diyebiliriz.

Mesela, 2010 referandumunda liberal ve bir kısım troçkist ve sözde solcuları yetmez ama evet noktasına getirmişti. Burjuva sistem Taksim'in işçi sınıfının ve devrimin kalbi olduğunu biliyordu. 3 yıllık deneyimi ile hiç de yanılmadığını somutta göstermişti. Makul sayı ile başlayan ve 3 yılın sonunda nasıl milyonlara ulaştığını, her geçen yılı aşarak arttığını pratikte gördü. Önlem almada hiç tereddüt etmedi.

Bu süreçte devrimin önünü kesmenin yollarından bir tanesi Taksim'in işçi ve emekçilere kapatılmasıdır. Burjuva sınıfın gördüğü ve kavradığı ortalama sol göremiyor. Yıllarca Leninist Parti şunu söyledi: "Devrim'in beyni İstanbul ise kalbi Taksim'dir. Bundayı ki, bu bilinç ile on beş yıl mücadele etti. Bu mücadele ve irade on beş yıl tek başına Leninistlere aittir. 1 Mayıs 1977'nin otuzuncu yılında sendikalar ile birlikte tüm ortalama sol da yüzünü Taksim'e kızıl meydana dönmek zorunda kaldılar. Her yıl kitlesel eylemler bir önceki yıla nazaran daha fazla artarak büyük bir kitleselliğe ulaştı.

31 Mayıs ayaklanması burjuvazi'nin korkularının boşuna olmadığını ortaya çıkardı. Burjuvazi Taksim'i kaybetmenin iktidarı kaybetmeye açılan kapı olduğunu görüyor. Taksim olunca işçi ve emekçi halkları nasıl akan akan geldiklerini biliyorlar.

Kızıl Meydan'a gelen her işçi, her yoksul, her emekçi burjuvazinin zemininde bir kaymaya neden oluyor. 1 Mayıs'ta Taksim'e gelen işçilerin kendilerinde güven oluşuyor. Bu güven de burjuvazi korkutuyor.

Taksim işçi sınıfı ile burjuva sınıfı arasında bir irade savaşır. Taksim'i kazanan işçi sınıfı moral üstünlüğünü ele geçirmiş olacak, bu moralle daha ileri gidecektir. Bunu bilen egemen sınıf, bütün im-

kanlarını kullanarak bu iradeye engel olmanın yollarını arıyor.

Gezi ayaklanması ve takip eden süreci de göz önünde bulunduran egemenler, yeniden Taksim travmasını yaşamak istemiyorlar. Yaklaşık bir yıldır uykuları kaçmış olan burjuvazi daha kötü bir kabus görmemek için Taksim'i kale gibi korumaya, ellerinde tutmaya çalışıyor. Biliyor ki; yeni bir kalkışma, burjuva sınıfı tarihin çöplüğüne gömecektir. Bütün çabaları bu gidişi olabildiğince geciktirmektir.

Buradaki asıl görev, işçi sınıfına ve devrimcilere düşüyor. Taksim'in önemini bilince çıkartarak, tüm işçi ve emekçileri kızıl meydana götürmek için daha fazla emek harcayarak Taksim'e ulaşmanın yolunu bulmak gerekiyor. Tüm işçi ve emekçileri Taksim'in devrim olduğunu, özgürlük olduğunu anlatmalıyız, anlatabilmeliyiz. Burjuva sınıfın korkularının gerçekleştirmek şimdi daha kolay. Neden kendimizi bu mutluluktan mahrum bırakalım!

Bugün işçi sınıfının iktidarına daha yakınız.

Haydi, işçi sınıfının iktidarını kurmak için 1 Mayıs'ta Taksim'i ele geçirmeye...!

ÖZGÜR GÜVEN

AYAKLANMA BİR OLGUDUR

Gerçeği ele alırken, açıklarken önce maddeye, eyleme, olgulara bakmak gerekiyor. Çünkü önce madde vardı, eylem vardı. Dünyayı değiştirmek, dünyayı tanımakla başlar. Önce dünyayı tanımak, bilmek gerekir. İnsanın bilgisinin temelinde insanın pratiği vardır. Bu pratik dünyayı tanımaya olanak verdiği gibi, onu değiştirmenin anahtarını da verir. İnsanın eylemi, pratik bilgi edinmede belirleyici role sahiptir, bilginin temelinde yer alır. Bilgi edinme, bilme eylemi pratikten bilgiye bir sıçramadır, somuttan soyuta geçiştir. Burada edinilen bilgi pratikten edinilen bilgi eğer doğruysa, pratik onu tekrar tekrar doğrulayacaktır. Bu yapıldığı zaman bilgi, teori pratiği dünyayı dönüştürme eylemine kılavuzluk edebilir. Burada olan teoriden pratiğe geçiştir, soyuttan somuta sıçramadır. Pratikten teoriye, teoriden pratiğe iki sıçrama; değiştirmenin anahtarı budur. Her iki sıçrama da gerçeği olgulara dayanarak anlama, açıklama, dünyayı tanıma ve değiştirme sürecinde gerçekleşir. Gerçeği tanıma eylemi tek bir hamleden ibaret değildir. Pratikten teoriye, teoriden pratiğe doğru gerçekleşen bir yöntemdir. Zira yaşam kesintisiz bir akış halinde, kesintisiz bir değişim, dönüşüm içindedir. Gerçek yaşamdaki bu değişimi anlamak, ancak pratikten teoriye, teoriden pratiğe doğru sıçramalarla mümkündür.

31 Mayıs Ayaklanması Bir Mucize mi?

31 Mayıs ayaklanmasını yukarıdaki yöntemle yeniden ele alırsak; ayaklanma pek çok kişi ve çevre açısından şaşkınlıkla karşılandı. Onlara göre bu, beklenmedik bir olay, hatta mucize gibi bir şeydi. Oysa ne doğada ne de tarihte herhangi bir evresinde mucizeden bahsedilemez. Mucize diye bir şey yoktur. Mucize, gerçeğin fantastik algılanmasından, yansıtılmasından başka bir şey değildir. Tarihte büyük olayların ortaya çıktığı sıçrama anları, toplumsal sınıflar arasında derinden derine sürüp giden mücadeleye öyle bir ivme çıkarır ki, burada yaşananlar, gerçeği olgulara dayanarak gerçekçi biçimde algılayıp açıklanamayan pek çok insan açısından bu sıçrama anı fantastik bir görünüme bürünebilir.

Emekçi sınıflar ve halklar uzun iç savaşın eğitiminden geçmemiş olsaydı; uzun yıllar süren illegal devrimci mücadelenin yanında çok büyük kitleleri harekete geçiren 1990 Zonguldak madencileri, 2009 Aralık ayında başlayıp 78 gün süren Tekel işçilerinin Ankara eylemi, İstanbul'da Taksim 1 Mayıs savaşları gibi büyük eylemler olmasaydı, Kürt halkının uzun yıllara yayılan parlamentodan silahlı mücadeleye, serhildanlara kadar hem barışçıl hem de zora dayalı mücadelelere dek her türlü yoldan geçmemiş olsaydı, maden şirketleri, HES projeleri vb. nedenlerle geniş yığınlar yerel ayaklanmalardan isyanlardan geçmemiş olsaydı Genel Ayaklanmanın ilk raundu (31 Mayıs-1 Haziran) bu kadar kısa sürede böyle bir zafer kazanamazdı.

Bu ayaklanma, ayaklarının altı boşalmaya başlayan sistemi temellerinden sarstı. Halklar arasında dinsel ve mezhepsel olanlar dahil varolan bütün önyargıları kazıdı. Bütün kentlerde ve kasabalarda milyonlarca insanın politik yaşama, politik mücadeleye uyanmasını sağladı. Toplumdaki bütün sınıfların ve bu sınıflara ait olan politik partilerin, siyasi akımların gerçek yüzlerini ortaya çıkardı. Onları hem birbirleri karşısında hem de bütün toplum karşısında arkasına saklandıkları kabuklarından soydu; mücadele yöntemleri, güçleri, yakın ve uzak hedefleriyle gerçek karakterlerini ortaya serdi, herkese gösterdi.

31 Mayıs Ayaklanması toplumsal sınıfların bir kombinasyonunu yarattı. Sınıfsal çıkarları birbirinden çok farklı toplumsal kesimler, birbirinden çok farklı politik eğilimler, siyasi ve ideolojik akımlar, bu tarihsel sıçrama anında ayaklanmayı gerçekleştirmek amacıyla, adeta bu amaçla bir araya geldiler.

Açığa çıkan bu muazzam güç karşısında düşman şaşırıp, ürktü, paniğe kapıldı ve geri çekildi. Kendi zaferlerine kendileri bile inanmakta zorlanan yüzbinler bir anda Taksim'i ele geçirdi, Taksim Komünü'nü yarattı.

Ayaklanmadan Sonra

Olayların gelişimi buraya vardı. Gerçeklerden korkmadan olayları analiz eden, sadece anlık verilerle yetinmeyen dünya konjonktürüyle ilişki içinde toplumdaki karşıt sınıfların konumlanışını bu iki karşıt güç arasındaki karşılıklı etki ve basıncı doğru değerlendiren bir politik hareket devrimin gelişimini ve ayaklanmayı öngörebilirdi. Pek çok çevre şimdilerde "Bunu gördük", "Olaylar bizi halkı çıkardı" dese de, 31 Mayıs öncesi yayınlarına bakın, göreceksiniz; ayaklanmayı sadece Leninist Parti öngördü.

Bunu öngörmek daha büyük sorumluluklar getirir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi şimdi devrimin görevlerini ve eylemin hangi biçimleri alacağını objektif olgular ışığında belirlemelidir. Burada dayanılması gereken biricik sağlam temel olguların kendisidir: Yeni evrede emperyalist kapitalist dünyanın ekonomik, politik konjonktürü; bu topraklarda uzun yıllardır süren iç savaş boyutlarındaki sert sınıf savaşımı, devrimci durumun alabildiğine olgunlaşması, devrimin somut bir olgu olarak ortaya çıkışı ve devrimin yeni bir sıçrayışı olarak ayaklanma. İşte bütün bu somut olgular, bundan sonraki gelişmenin yönünü işaret ettiği kadar, içine girilen yeni dönemde devrimi ve zaferi hedefleyen Leninist Parti'nin görevlerini gösteriyor.

Devrimci Görevler

Önümüzdeki devrim Demokratik Halk Devrimidir. Yani bu devrimde proletarya, iktidarı tek başına ele geçiremeyecek, ittifak kurması gereken toplumsal sınıf ve kesimlerle birlikte hareket edecektir. Bu ittifak iktidarın ele geçirilmesinden sonra da bir süre devam edecektir. Bu güçlerin başında kırsal alanlarda ve kentlerde nüfusun önemli bir bölümünü oluşturan küçük mülk sahipleri, yani küçük burjuvalar yer alır. Bir diğer kesim, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan emekçi kesimlerdir. Bu geniş kitlelerin kendi yarattıkları uygarlığın nimetlerinden yararlanma, barış, özgürlük gibi yaşamsal talepleri var, kendi tarihlerini bilinçli kurabilecekleri yeni bir yaşam istemleri var. Bu kitlelerin yani kırsal alanlarda ve kentlerde yaşayan bütün uluslardan proletarya dışında kalan kesimlerin mülkiyetle ilişkilerinden, yaşam koşullarından ve geleneksel düşünce biçimlerinden kaynaklanan ikili bir yapısı vardır. Küçük burjuvalar bir ara katman olarak bir ayaklarıyla yeni bir yaşama adım atarken diğer ayaklarıyla kapitalist toplumda durup, varolan sistemde kendilerine bir alan açmaya çalışırlar.

Önümüzdeki devrim Demokratik Halk Devrimidir. Burada Leninistler, proletaryanın mütteliklerinin bu ikili yapısını bilerek hareket etmeli. Sermayeye dayalı bu toplumsal sistemde kurtuluşlarının ve geleceklerinin olmadığını gerçek olgulara dayanarak anlatmalı; emekçi kitlelere ve halklara kurtuluşun proletaryanın etrafında kenetlenerek gerçekleşebileceği kavratılmalı; yalnızca kendi güçlerine, kendi örgütlerine dayanarak verdikleri, verecekleri devrimci mücadeleye güvenmeleri gerektiğini; kendi istedikleri yaşamı kurmalarının başka yolu olmadığını göstermeliler.

Direnışteki İşçiler: "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!"

1 Mayıs öncesi direnişte olan Greif, Feniş, Karşı Gazetesi ve Kazova işçileri, 1 Mayıs'ta ortak pankart altında Taksim'de olacaklarını duyurdu.

28 Nisan günü direnişteki işçiler de ortak pankart altında "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" dediler. Galatasaray Meydanı'nda saat 14.00'de "Direniyoruz... 1 Mayıs'ta Taksim'e Birlikte Yürüyoruz - Direnişçi Karşı Gazetesi, Greif, Kazova, Feniş İşçileri" yazılı pankart açan işçiler hep birlikte "Yaşasın 1 Mayıs!", "Biji Yek Gulan", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız", "1 Mayıs Alanı Taksim'dir", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Yatağan İşçisi Yalnız Değildir" sloganları attı.

İşçiler 1 Mayıs sloganları atarak ve tüm işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'de olmaya çağırarak eylemi sonlandırdılar.

1 Mayıs'ta Düşenlere: Taksim'deyiz!

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB başta olmak üzere 56 kurum, 1 Mayıs'ta Taksim'de kutlamak isterken yaşamını yitirenleri andı. 28 Nisan günü Kazancı Yokuşu ve Şişhane Yokuşu'na karanfiller bırakılarak "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!" denildi.

Anma için, yine günler öncesinden yığmaya başladığı bari-katlara polis takviyesi yapıldı ve Taksim abluka altına alındı. Anmaya direnişteki Greif, Feniş, Karşı Gazetesi ve Kazova işçileri de katıldılar.

Kadıköy'de de 1996 1 Mayıs'ında katledilen 3 işçi için bir araya gelindi. 1 Mayıs Tertip Komitesi adına konuşma gerçekleştiren DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu; hükümetin 1 Mayıs için Taksim Meydanı'nı işçilere kapattığını belirterek, "Buradan açık açık bir şekilde belirtiyoruz, Taksim Meydanı 1 Mayıs Alanıdır ve biz başta DİSK, KESK, TMMOB ve TTB olmak üzere Taksim'de olacağız" diye konuştu.

Anma sırasında sık sık "1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atıldı. Konuşmadan sonra işçilerin katledildiği yere karanfiller bırakıldı.

1 Mayıs'ta Emekçi Kadınlar En Öne!

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'den kadınlar, 77 1 Mayıs'ında katledilen kadınları andılar.

29 Nisan günü Fransız Konsolosluğu'nda toplanan emek ve meslek örgütlerinden kadınlar, ellerinde karanfiller ve ölümsüzleşen işçi kadınların fotoğraflarıyla "1 Mayıs 1977 Katliamında Kaybettiklerimizi Unutmadık, Unutturmayacağız" pankartı arkasında Kazancı Yokuşu'na yürüdü. Polis, pankartı gerekçe göstererek, yürüyüşe engel olmak istedi.

Temsilciler emniyet yetkilileriyle tartışırken kadınlar "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız", "Yaşasın Kadın Dayanışması", "Kadınlar Artık Susmayacak" sloganları atarak polis engelini protesto ettiler. Kadınların pankartı kaldırmamaktaki kararlılığı üzerine yürüyüşe izin verildi. Kadınlar "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Yaşasın Kadın Dayanışması", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız" sloganlarıyla Kazancı Yokuşuna geldi. İstanbul Tabip Odası yöneticisi İncilay Erdoğan yaptığı açıklamada kadınlar olarak, geçici, ucuz, kuralısız, örgütsüz, taşerona bağlı güvence-siz çalışmaya, ayrımcılığa, mobbinge, şiddete karşı 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını söyledi.

Kadınlar, açıklamanın ardından, '77'de katledilen kadınların anısına Kazancı Yokuşu'na karanfiller bırakarak eylemi sonlandırdı.

**"Biz şahsi hiç bir çıkar gözetmeksizin
Halkımızın bağımsızlığı için savaştık."**

Deniz Gezmiş

"Sizler bizleri asanlar şerefsizliğiniz ile her gün öleceksiniz."

Yusuf Aslan

ŞİAR GÖŞÜN

SSCB HAYALETİ PUTİN'İN ENSESİNDE

Ukrayna topraklarındaki yangın, yalnızca Batılı emperyalistleri değil, ama Putin'i de ateşteki kestaneleri elle toplamaya zorluyor. Bir avuç zengin oligarkın milyonlarca emekçiye kendi meşruiyetlerini kabul ettiremediği, öte yandan komünist güçlerin de henüz iktidarı alacak konumda olmadığı bir denge durumunda, klasik Bonapartist iktidara benzer bir unsur haline gelen Putin, bu dengenin bozulduğu her yerde burnuna doğru sallanan SSCB bayraklarının gölgesine sığınmak zorunda kalıyor.

Keçinin istemediği ot burnunda bitirmiş. Putin'in yakasını bırakmayan lanete dair kehaneti Engels, 1890 yılında C. Schmidt'e yazdığı bir mektupta şöyle dile getiriyor:

"Devlet gücünün ekonomik gelişme üzerinde, geçmişi de kapsayan etkisi üç tür olabilir: Ekonomik gelişmeyle aynı yönde hareket edebilir, işler çok daha hızlanır; ters yönde hareket edebilir, bu durumda günümüzde devlet her büyük halkla uzun vadede parça parça olur; ya da devlet ekonomik gelişmenin belli doğrultularda yürütmesini engeller ve başka doğrultular belirler. Bu üçüncü durum, sonunda, ilk iki durumdan birine gelir dayanır. Ama apaçık ortada olan şu ki, ikinci ve üçüncü durumlarda siyasal iktidar ekonomik gelişmeye zarar verebilir ve çok geniş ölçüde enerji ve materyal yitirilmesine neden olur."

Şu an hem Ukrayna'ya hem de dolaylı yoldan Putin'e ateşler salan "üçüncü durum"a dikkat çekmek yerinde olur. Bilenler bilir. 23 yıl önce Leninist Parti, marksizmin bu en öz ve derin içerikli ifadelerinin hatırlamış ve "Sosyalizm kazanacak" demişti. Fakat her zaman olduğu gibi, o güzel beyinlerini, olguların tarihsel ölçekte incelenmesi için yormak yerine güncel olayların basit gelişiminden yüzeysel sonuçlar çıkarmak için harcayanlar, sosyalizmin sonunu ilan etmekte hiç gecikmemiştir.

SSCB döneminde Ukrayna'nın doğusu son derece gelişkin bir sanayiye kavuştu. Sosyalist ekonominin kendi işbölümü gereği bu endüstriyel gücün ara ve mamul madde akışı tümüyle ile Sovyet topraklarına yönelikti. 2. Dünya Savaşı sonuna dek Polonya ve Almanya işgalinde kalan Doğu Ukrayna, bu denli ileri ekonomik entegrasyona giremedi. Bugün yaşanan doğu ve batı Ukrayna arasındaki politik tutum farkını da bu entegrasyon düzeyinde anlamak yerinde olur.

Yalnızca ekonomik yönden değil, gelişkin sosyalist kültür anlamında da Ukrayna toprakları öne çıkmıştı. Nitekim, SSCB dağıldıktan sonra burada güçlü bir komünist parti örgütü oluştu, parlamentoda ikinci parti haline geldi. Timoşenko gibi leş yiyicilerin özelleştirme hamleleri komünistler sayesinde durduruldu. Dünyanın ikinci büyük çelik üretim tesisi, leş yiyicinin elinden alındı ve kendisi hapse atıldı. Ne var ki, ülkenin batısında belli bir gücü olan orta yolcu Yanukoviç'in başkanlığında destek veren bir denge politikası, komünistlerin zayıf noktasıydı. Ta ki, cin şiseden çıkana kadar.

Faşist çeteler Kiev'de yönetimi düşürürnce, ortada denge kalmadı. Önce Kırım, sonra Harkov, Donetsk gibi pek çok sanayi kenti ayağa kalktı. Batı'da yıkılan Lenin heykelleri bu şehirlerde korunmaya alındı. Yerel Sovyetler bağımsızlıklarını ilan ettiler, silah depoları karakollar basıldı, halka silah dağıtıldı ve kent girişlerine barikatlar kuruldu. Rusya bayraklarının hemen yanında orak çekiçli SSCB bayrakları, Kızıldor'du'yu simgeleyen turuncu-siyah flamalar sokakları doldurdu.

Doğu Ukraynalılar büyük vaatlerle bulunan AB yerine niçin Rusya'yı seçiyorlar? Bunu Rus milliyetçiliğiyle açıklamak olanaklı değil. Çünkü Ukraynalılar da insanın içindedir. Emekçiler çok iyi biliyorlar ki, AB'ye entegre oldukları gün işsiz kalacaklar. Sınai ürünlerin hiç biri batı standartlarında değil, vidaları bile tersten sıkılan mallar üretiyorlar ve bu yüzden tek alıcı Rusya. Bu temel ekonomik itki onları Rusya'yı tercihe zorluyor, ama onlar bu birleşmeyi SSCB özlemleriyle birlikte dile getiriyorlar. Sosyalist kültür bu insanların ne zihinlerinden ne de yüreklerinden kazınabildi. Sokaklara çıkıp silahlandıkları anda, en derin özlemlerinin dile gelmesine şaşmamak gerek. Aynı şekilde, parçalayıp yok edilmedikçe sosyalist iş bölümü ve işbirliğinin izlerini taşımaya devam eden ekonomik yapının "gelişimini belli doğrultularda yürütmesini engelleyen" devleti parça parça edişine de şaşmamak gerek.

Putin'in Rusya'sı aynı kaderi paylaşmaktan kaçınmaz. Gaz ve petrol boruları dışında emperyalist dünyayla entegrasyonu oldukça geri düzeyde seyreden Rusya ekonomisi, SSCB döneminin iş bölümüne bağımlı olmayı sürdürdü. Bir avuç leş yiyici, kan emici kene-den oluşan oligarklar da bu endüstriyel temeli parçalamayı başaramadılar. Onların yapabildiği tek şey, kendilerini bir türlü patron olarak kabul etmeyen sosyalist kültürle yetişmiş işçilerin ürettiği fabrika mallarının ticari dolaşım ağı ele geçirmek oldu.

Bu uğurda nice enerji ve materyal yitirildi. Ama gelinen noktada Rusya ekonomisi teknik yenilenmeye gitmek zorunda. Ve bunu ancak, temelde iş bölümünün devam ettiği Ukrayna, Belorussia, Kazakistan gibi endüstriyel açıdan en gelişkin eski SSCB ülkeleriyle uyum içinde yapabilir.

Putin bu gelişmeyi, halkların en derin özlemlerini, yani eski SSCB hayaletini yeniden canlandırmak pahasına gerçekleştirmek zorunda kalıyor. Ukrayna'ya doğru attığı her adımda, burnuna kadar sallanan kızıl bayrakları bu yüzden sineye çekmekten başka yapabileceği bir şey yok.

Hem emperyalistler, hem de Putin Rusya'sı, arı kovanına çomak soktu. Engels: "Sizi uyardım budalalar" derdi herhalde.

Tarihe Yazılacak 1 Mayıs

Evet işte o gün gelmişti, ayaklanma sonrası tarihe yazılacak o ilk 1 Mayıs gelmişti.

Günler öncesinden hazırlıklar yapılmıştı, bir bayrama gitmediğimiz çok açık ve netti. Bir bayram için hazırlanmıyorduk, bize savaş günlerini getirecek savaş gününe hazırlanıyorduk. Giyeceğimiz elbiseye kadar her şey o güne uygun olmalıydı. Sosyal medyada çıkış noktalarını anlatan videolar yayınlanıyordu., planlar yapılıyordu. Buluşma noktaları belirleniyordu, gecedden kalmamak yerler aranıyor.

Tanıdıklarımın, görebildiklerimin heyecanları gözlerinden belli oluyordu. Birbirleriyle vedalaşan dostlar dahi vardı. Çünkü insanlar her şeyi -ölümü bile- göze alarak gelecekte oraya. Çünkü insanlar, o gün bir bayram kutlayamayacaklarını, o bayram için savaşıyorlardılar bilinci ile geliyordu. Ve evet; insanlar korkak değildi artık, cesur ve cesaretliydi.

Onlar ülkenin göbeğinde tarihi bir meydana on beş günlük bir dünya yaratmışlardı. O gün oraya otuz dokuz bin paralı asker gelecek ve yolunuzu kesecek, tüm vahşetiyle bize saldırıyordu. Onlar yarattığımız dünyayı yerle bir edenlerin ta kendisiydi. Ve zaman, 2014 1 Mayıs Çarşamba, yarattığımız dünyanın hesabını alma günüydü.

Ve geldi...

Sabahın dördünde uydık, toplanma noktasına gitmek için kaldığımız evden çıktık. Toplanma noktasında hazırlıklar yapıldı.

Yürüyüş başladı, "Hedef, Taksim" sloganları ile yürüyorduk. İlk gaz ve hesaplaşma başladı. Çatışmalar saatlerce sürdü. Kalkanlı, baretili, maske-

liler; korkusuzca savaştı. Yaralananlar oldu elbette, onlara da müdahale ettik. Tıpkı bir savaş gibi yaralarını sardırarak çatışma bölgesine geri gitmek istiyorlardı.

Saat dört gibi bir haber duyduk, Leninistler kızıl meydanı zaptetmiş, "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıyorlar.

Bir mutluluk, bir zafer mutluluğu ve biz kazandık, irademiz ve bilincimiz, devrime olan inancımız kazandı. Biz cesur ve cesaret doluyduk, onlar ise otuz dokuz binlik bir korkaklığa bürünmüştü.

Bir Mücadele Birliği Okuru

Kızıl Meydanda İşçi Sınıfının Bayrağı

1 Mayıs 2014'de Taksim Meydanı'na kızıl bayrağımızı dikmek için ciddi bir planlamanın ardından, Kızıl Meydana çıktık. Amacımız, her tarafta kitleler Taksim'e girmek için dövüşürken, barikat başlarında yoldaşlarımız ellerinden geleni yaparken, kitleyle kıyılmazsa bile sınıfın bayrağını Kızıl Meydana devrimin bayrağını dikmekti.

Elbette 1 Mayıs için barikatları yıkıp Taksim'e girmek en büyük amacımızdı, ancak o olamadıysa bile, kitlelere moral, motivasyon ve girilmesi imkansız gibi göstermeye çalışılan alana Deniz önlüğümüz ve pankartımızla girerek, istediğinde nelerin başarılabileceğini göstermekti.

Eyleme hazırlanırken heyecanlı ve biraz korkuluyduk. Ya pankartı kapırsak, ya açamazsak korkusu taşıyordum. Açılması gerekiyordu. Yoldaşlar her sene bu sorumluluğu başarıyla üstlenmişlerdi; mutlaka biz de yapmalıydık. Kendimi o güne hazırlarken Ali Ekber yoldaşımın 2005 1 Mayıs'ında Taksim'de söylediği "Bugün 1 Mayıs, işçilerin emekçilerin mücadele günü, bu alanda 34 işçimizi, yoldaşlarımızı katlettiler. Bu meydan kızıldır Kızıl Kalacak" ajitasyonu kulaklarımdaydı. Yoldaşlarımızdan aldığımız cüretle çıktık biz de Kızıl Meydana.

Leninist Gençlik işçi sınıfının öncü partisinin öğretilerine, cüretleriyle Kızıl Meydana girebilmişiz. Bizi oraya çıkaran şey kişisel cesaret, macera arayışı değil; öncü partinin ayaklanmayla ispatlanmış sağlam teorilerine, pratiklerine ve yoldaşlarımızın inanç ve güvendeki. Ayaklanmada Kızıl Meydana dikilen "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar, Her Şey Emegin Olacak" şiarlı Mücadele Birliği pankartı yalnızca Mücadele Birliği'ne değil, tüm sınıfa aittir. Sınıfımızın tavrı vardı orada, sınıfımızın cüreti.

39 bin polis, akrep, toma, helikopter, gaz bombası, silah... Her türlü eşitsiz silaha rağmen asıl silahın yürek olduğunu söyler Nazım dizelerinde. Silahlarla saldırımlarına rağmen, barikatlardan geçerek Kızıl Meydan'a vardık. Üzerimizde molotof, sapan arıyorlardı gözaltında belki ama, asıl silahımızı, yüreğimizi hesaba katmıyorlardı. Onca topa tüfeğe rağmen güçlü olan işçi sınıfıdır!

Gözaltından bir iki anı anlatmak istiyorum. Yaka paça gözaltına alındığımda, polis otusunda şiddet gördüm. Sloganlarımızı kesmek istemelerine rağmen susmayınca boğazımıza bez dolayarak nefesimizi kesmeye çalışıyorlardı. Aynı zamanda darp ediliyordum. Susmadım elbette. Saldırıdıklarında anladıklarımızı dilden cevapladım. Karakola götürüldüğümde iradem dışında götürüldüğüm için ayakkabı bağcıklarını vermedim, açık grevine girdim. Kadın polislerden de şiddet gördüm, elbette kendimi savundum.. Sürekli hakaret etmeye çalışıyorlardı. En sonunda "39 bin polise rağmen girdik Taksim Meydanı'na hepimizin ağız açık kaldı" dedi yanımdaki yoldaşım. Kadın yine hakaret ve küfür kullanınca "Sizler bu kokmuş sistemin kanallarından besleniyorsunuz ağzınızdan lağım akması normal" diyerek cevapladım. Bizim kinimiz bizi darp ettikleri için değildi. Sırfsal kinimiz vardı.

Keleşçyle hastaneye götürüldük. Hırsızların başbakan olabileceği bir ülkede devrimcilere keleşçe takmak şaşılası değil.

Eylemi birlikte yaptığımız yoldaşım, Deniz Gezmiş önlüğünü giymişti pankart açmadan önce. Gözaltında onu almak istediler, vermedi, "o benim giysim, onu çıkarıp alamazsınız üzerimden" dedi.

Hiç unutamayacağım bir olay yaşadım hastanede. Doktorun yanına giderken keleşçilerime baktı birisi, "Yaşasın 1 Mayıs" sloganı atmaya başladı. Gülümsedim. "Taksim'de pankart açtık gördün mü" dedim. "O siz miydiniz, Mücadele Birliği değil mi."

Mükemmeldi. Herkes sizi konuşuyor" dedi.

O ana kadar haberlerden, yaydığı etkisinden habersizdik. Başarılı olabilmiş miydik bilmiyorduk. İçimde kocaman bir gülümseme oluştu birden. Başarabilmişim demek. Bir an önce yoldaşlarıma kavuşup sarılmak istiyordum. Kahrolası keleşçiler... Adliyeye girdiğimizde "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan" sloganı attık bizi almaya gelen yoldaşlarımızla. O kadar gür slogan atıyorduk ki, sonradan öğrendiğime göre yedinci kattan insanlar, kaç kişi geldiğimizi görmek için balkonlardan bakmışlar, yalnızca 4 kişiydik, 4 Leninist. İnsanlar alkışlıyorlardı. Garip bir duygu.

Toplumsal olaylara duyarlılığı ile bilinen Kızıl hackerlar (RedHack), yaptığımız eylem hakkında yazdığı "Sokağın hackerleri Taksim Meydanını Lenin'in işareti ile kızılaştırdı. Tarihin ağırlığını yüklenerek Taksim Meydanını hackleyen Mücadele Birliği'ne selam olsun. Yaşasın Halkların Mücadele Birliği, Yaşasın Dayanışmamız" mesajıyla selamladı. Bizleri Kızıl Meydanda yalnız bırakmayan işçi ve emekçilerin klavyesi, Kızıl Hackerlara selam olsun. Yaşasın Devrimci Dayanışmamız. Yaşasın Mücadelemiz. 1 Mayıs Alanı Taksimdir. Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak. Yaşasın 1 Mayıs. Zafer Savaşın İşçilerin Olacak.

Bir Mücadele Birliği Okuru

Leninistler Taksim'de

Bu 1 Mayıs'ta da her 1 Mayıs'ta oldukları gibi yine Taksim'de olacaklarını ilan eden Leninistler, Taksim Meydanı'ndaydılar.

Gün boyu başta Şişli ve DİSK olmak üzere pek çok sokakta, caddede Taksim Meydanı'na ulaşmak için çatışan, yaralanan Leninistler, saatler 16.00'yı gösterdiğinde, pankartları ile Taksim Meydanı'na geldiler.

Taksim Meydanı'ndaki metro havalandırmasının üzerinde pankartlarını açan iki Mücadele Birliği okuru, "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadelesi", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atarken polis tarafından darp edilerek gözaltına alındılar. Uzun süre gözaltına alınmamak için mücadele eden gençler, zor kullanılarak aşağı indirildiler. Gamze Nihal İyidoğan ve Recep Yüzer, darp edilerek emniyet müdürlüğüne götürüldüler.

Gözaltına çevredekiler halk ve basın da tepki gösterdi.

24 saat gözaltında tutulan Gamze Nihal İyidoğan ve Recep Yüzer, 2 Mayıs günü savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldı.

"Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler.

Kahrolsun faşizm!"

Hüseyin İnan.

DENİZLERİN CÜRETİ TAKSİM'DE

Taksim Meydanında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yoldaşların idamlarının 42. yıl dönümünde Devrimci Öğrenci Birliği Taksim'de eylem yaptı. Taksim Meydanı'nda bir binada DÖB'lüler "Denizlerin Cüreti Devrime Yürüyor"sloganının yazdığı bir pankartı açtılar, kuşlama yaptılar.

"Biz, Denizlerin kurduğu Devrimci Öğrenci Birliğiyiz. Devrim için tüm gençliği DÖB'de örgütlenmeye çağırıyoruz" diyen gençler "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" ve "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam" sloganları atıldılar. Eylem, aşağıdaki kitlenin alkışları ve ıslıkları ile selamlandı.

Binada eylem yapan gençlere müdahale eden polis de aynı şekilde halkın yuhalamasıyla karşılandı. Polis binadan zorla çı-

kardıkları gençlerin slogan atmamaları için ağızlarını kapatırken, kollarını ters bükerek halkın tepkileri arasında zorla polis aracına bindirdiler.

Gözetimin ardından olay yerine gelen Avukat Sevinç Sarıkaya gözaltı aracına girerek bilgi almak isteyince polisin "gözetilme alma" tehdidi ile karşılaştı. "Alın beni gözaltına, hukuki yardım yapmamı engelliyorsunuz, görevime engel oluyorsunuz" dediğinde de apar topar araçtan atıldı. Sivil polisler, avukatın yanı sıra basınla da tartışarak görevlerini yapmaya engel oldu. Kısa bir süre sonra da minibüsten indirdikleri gençleri bir sivil araçla Meydan'dan uzaklaştırdılar.

Gözetilme alınan Nurten Karahancı, Ayşe Durmuş ve Hasret Gülsever, yaklaşık 1,5 saat sonra Taksim Polis Karakolu'ndan "kabahatler kanununa göre" para cezası kesilerek serbest bırakıldı.

Bir gazeteci ve polis arasında 1 Mayıs günü yaşanan diyalog...

Polis (gülerek): Kardeş ne güzel kaskmış bizde öyle yok. Gazeteci: Çünkü sen öldürmek için takıyorsun, ben ise korunmak için. Ayrıca kardeş değiliz. Polis (öfküyle): Uzaklaş buradan! Gazeteci:)

Dünyada her yıl savaşlardakinden daha çok insan çalışırken ölüyor!

Uluslararası Çalışma Örgütü'ne (ILO) göre; - Her yıl 2 milyon 300 binden fazla kadın ve erkek çalışırken hayatını kaybediyor! - Çalışanlar yılda yaklaşık 337 milyon "kaza"ya maruz kalıyor ve 160 milyon kere çalışma nedeniyle hastalıklara yakalanıyor! - İş yerinde kullanılan toksik maddeler her yıl 440 bin işçiyi öldürüyor! -

Her 15 saniyede bir, 1 işçi çalışırken ölüyor!

Her 15 saniyede bir, 160 işçi "iş kazası" geçiriyor!

Her gün 6 bin 300 işçi çalışırken ölüyor!

Ülkemizde ise her gün ortalama 3 ila 8 işçi, "iş cinayetleri"nde hayatını kaybediyor!

Üstelik bu tabloya istatistiklere girmeyen, meslek hastalığına yakalandığı için hayatını kaybedenler ve yaralananlar dâhil değil... (Buradaki veriler farklı resmi kaynaklardan elde edilmiştir.) Her yıl kötü beslenme ve önlenemez hastalıklar nedeniyle 5 yaşına gelmeden ölen 11 milyon çocuk var. ABD'de binde 12, Türkiye'de binde 80 olan çocuk ölüm oranları yüzümlüğün kömünü Küba'da binde 6 (0-5 yaş arası) Afrika'da yaşayan sömürge ülke halklarının ortalama ömürleri 35-40 yaş iken, Dünya ortalaması 66 yaş iken, Küba da ise 76'dır...

İşte bizim sosyalizm mücadelemizin nedeni bu!

Öğrenci Gözüyle İzmir'de 1 Mayıs

DÖB'lü bir öğrenci olarak 1 Mayıs günü Mücadele Birliği saflarında Basmane Meydanı'ndan yürüyüşümüze başladık ve Gündoğdu Meydanı'na geldiğimizde faşizmin bizden ne kadar çok korktuğunu görmüş olduk. Bir dünya polis alanda barikatlarını kurmuş ve alana girenlerin üzerine arayacağını söylüyordu. Mücadele Birliği olarak uygulamaya karşı koyduk. Arama yaptırmayarak, barikatları zorlayarak alana girdik.

Gündoğdu'da miting bitip Basmane Meydanı'na yürüdüğümüzde faşizmin bizden ne kadar çok korktuğunu bir kez daha görmüş olduk. Tomasını çevik kuvvetini almış karşımıza çıkmış yürüyüşümüzü engellemeye çalışıyorlardı. Bizlerin kararlılığımız ve dağılmayacağımızı görünce müdahale etmeye başladılar. Çevik kuvvetin acımasız bir şekilde insanları nasıl dövdüğünü, tomaların insanlara nasıl sıkıttığını gördük. Kitlenin hazırlıklı olmaması sebebiyle kitleyi çabuk dağıtabildik ama mücadeleye devam ediyor.

Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!

İzmir'den DÖB'lü Bir Öğrenci

Bir Anı

1 Mayıs'ta Taksim'de gerçekleştirdiğimiz eylemin ardından gözaltına alınmıştım. Daha sonra ise adliyeye çıkartıldılar. Gözaltımızla ilgili daha sonra müdahil olan bir avukatla olan diyalogumu anlatmak istiyorum. Avukatın adı Ahmet Demirtaş. Deniz Gezmiş'in Hukuk fakültesinden sınıf arkadaşı... Bana Deniz Gezmişle ilgili unutamadığı bir anımdan bahsetti. Hiç unutamadığım dediği anısı şuydu;

AV. Ahmet Demirtaş; ' Deniz bir gün tahtaya Nazım Hikmet'in bir şiirini yazmıştı çok duygulanmıştım o anı hiç unutamıyorum' işte o dizesler;

'Ölenler dövüşerek öldüler;
güneşe gömüldüler;

Vaktimiz yok onların matemini tutmaya,

Akan var güneşe akın!

Güneşi zapt edeceğiz

Güneşin zaftı yakın!'

İşte ben bu anıyla birlikte

Deniz anmasına katıldım...

Bir Geb'li

Umut Güneş

DENİZLERİN YOLUNDAN

er dönemin simgeleri vardır. Her simgenin de anlamı. Devrimci dönemlerin simgeleri hemen her mücadele alanında yanı başımızda bulunur. Bizlere güç ve moral verir. Fakat simgeler taşıdıkları değerlerle, ifade ettikleriyle önemli ve anlamlıdır. Nasıl ki tüm dünyada Che devrimin ifadesiyse ve her devrimci girişimde neresi olursa olsun onu görüyorsak; Denizler de Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devriminin simgesidir. Bu topraklarda yaşanan her devrimci girişimde de Denizleri görmek mümkün. Yedi-den yetmiş emekçilerin gönlünde yer etmiş olan Denizler, devrimci düşünceleri ve pratikleri ile onlarla kopmaz bağlar kurmuşlardır

Denizleri sadece idamlarıyla dile getirmek, ama faşizmin neden onları idam ettiğini ifade etmemek, en hafif tabirle Denizleri etkisiz romantiklere dönüştürmektir. Oysa gerek DÖB, gerekse de THKO pratikleri, Denizlerin bugünün devrimcilerine dahi kalan devrimci derslerle doludur. Devrime boylu boyunca hayatlarını vermeleri ve burjuvaziyle uzlaşmaz bir mücadeleyi yaşamlarıyla bütünleşmiş olmaları; emekçilerin onlara duyduğu sevginin en büyük kaynağıdır. Çünkü bu uzlaşmaz mücadelede Denizler; öğrenci gençliğin, emekçilerin, yoksul köylülerin gelecek ideallerini, yaşamak istedikleri dünyayı ve özlemlerini temsil ediyordu. Bugün dahi öyledir. Hem Che hem de Denizler yaşadıkları dönemin canlılığıyla emekçilerde ve gençlikte aynı istekleri ve geleceği ifade ediyor. İşte bu nedenle, ne burjuvazinin her şeyi metaya dönüştürme çabası, ne de devrimci olan ne varsa tahrif eden, içini boşaltan reformizm, Denizlerin devrimci etkisini emekçiler ve gençlik üzerinde yok edemez!

Her ne kadar reformizm devrimci yükseliş dönemlerinde, düzen içi bir alternatif yol olarak Marksizmin karşısında yer alsada da, gerçek yaşam başka bir şeyi ifade ediyor. Gerçek yaşam tıpkı Denizlerin idam sehpasına tereddütsüzce çıkışları gibi; devrimi gençliğin karşısına tereddütsüzce çıkarıyor. Bu nedenle nerede uzlaşmaz bir mücadelede ve devrimci kopuş görsek ellerde Denizleri görürüz. Ama kimse Denizleri uzlaşmanın ve pasifliğin simgesi haline getiremez.

Zira bugünün dahi en temel ve köklü sorunlarına Denizler devrimci cevaplar vermiştir. Deniz Gezmiş'in idam sehpasında söylediği son sözler bunu en yalın ve güzel ifadesidir.

Ezilen uluslar sorununda çözümün yolunu (bazıları bunu reformistçe ifade etse de) göstermiştir. "Yaşasın Türk ve Kürt halklarının birlikte mücadelesi" sloganı bunu en özülü biçimde ifade etmektedir. Ortak düşmanları olan Türk ve Kürt burjuvaları halkların ezilmesi için birleşmiştir. Öyleyse bizlerin de özgürlüğü, mücadelemizi ortak düşmana karşı birleştirmekten geçiyor.

Yine öğrenci gençliğin mücadele perspektifi Denizlerle yeni bir boyut almıştır. Onu yoksul köylüler için toprak işgalinden tutun da, işçiler için eylem alanlarında görmek mümkündür. Öğrenci gençliğin mücadelesi onlarda hiç bir zaman salt öğrenci olmamıştır. Her zaman bakış devrim vardır.

THKO'nun kuruluşu ise tam anlamıyla Denizlerin devrimi nasıl algıladıklarını ve hayata geçirmek istediklerini göstermektedir. Kaç kişi olduklarına bakmadan yapılması gerekenleri yapmak için adım atma, etkin olmak ve kitlelerin devrimci mücadelesi için harekete geçmek THKO pratiğinde görülebilir. Devrimci enternasyonalizm yine Denizlerin yaşamında Filistin kamplarında feda birliklerinde savaşacak kadar ileridir.

THKO'nun doğuşu ise birleşik devrimimizin kaderini baştan sona değiştirmiştir. Zira Denizler bu toprakların ilk gerilla önderleridir. Ve 71 devrimci çıkışından itibaren devrimci mücadele döneminin başlatılması tesadüfî değildir.

Ve tüm bunlar elbette bir kılavuz öncülüğünde oldu. Denizlerin kılavuzu Marksizm Leninizmdir. Marksist Leninist düşüncenin yol göstericiliğinde anın devrimci görevleri Denizler açısından yerine getirilmiş ve bugüne miras kalmıştır.

İşte bugün "Denizlerin Yolundan" gitmek demek, ya da "Deniz Olmalı" demek devrim olmak, devrimi örgütlemek demektir. Bunun bir adım gerisi dahi Denizlere, Nurhak'ta ölümsüzleşen yoldaşlara ve bugün Deniz'in bayrağını taşıyanlara hakaret etmek demektir.

Emeğin Ve Özgürlüğün Ezgileri:

Radyo El Chapulo

<http://elchapulo35.listen2myradio.com/>

Bilimsel sosyalizmin ve Marksizmin kurucusu Karl Marx 196 yaşında! Mücadelemizi aydınlatan Marx'ı saygıyla anıyoruz. Marksizm sınıfsız ve sömürsüz bir dünya mücadelemizde yolunuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Taylan IŞIK

UKRAYNA'DA KİM KAZANIYOR?

İlk bakışta , başlıktaki sorunun yanıtı belli: Ukrayna'daki savaşın galipleri Kiev'de bir darbeyle iktidarı ele geçiren faşistler ve onların arkasındaki enva-i çeşit emperyalist.

Acaba öyle mi? Öyle olmadığını, ateşteki pilavın daha çok su kaldıracacağını önce Kırım haber verdi. Kırım halkı faşist darbeye karşı ayaklandı ve Rusya'ya katılma kararını aldı. Sonrası biliniyor.

Kırım'ı Ukrayna'nın doğudaki sanayi kentleri, dolayısıyla işçi bölgeleri takip etti. Harkov, Donetsk, Odessa gibi büyük kentlerin yanı sıra daha küçük ölçekli pek çok kasaba ve yerleşim birimi de Kiev'deki faşist darbecilere ve onların arkasındaki emperyalistlere karşı ayaklandılar.

Yerli ve uluslararası burjuva teknelci basın, Ukrayna'da patlak veren iç savaşın siyasal anlam ve tarihsel önemini mümkün olduğunca saklayarak onu Rusya ile Ukrayna arasındaki bir savaşın biçiminde yansıttıyor.

Oysa Kiev'deki, yani Ukrayna'nın başkentindeki faşist darbeye karşı ayaklananların, ayaklanma bölgelerinde "Halk Cumhuriyetleri" ilan etmiş olmaları bile iç savaşın siyasal içeriğinin yansıtılardan bambaşka olduğunu göstermeye yeter.

Zafere ulaşıp ulaşmayacakları konusu bir yana, faşist darbeye karşı ayaklananların kendilerini "Halk Cumhuriyetleri" olarak nitelendirmiş olmaları bu hareketlerin sosyalizme, komünizme kopmaz bağlara sahip olduklarını kanıtıyor.

Bu, birinci nokta. İkinci, ayaklanmacılar Kiev'deki çetelerin emperyalistlerin kuklaları olduklarının bilincinde olduklarını ortaya koyarlarken ayaklanmalarının aynı zamanda emperyalizme karşı olduğunu da anlatmış oluyorlar.

Faşizme ve emperyalizme karşı ayaklanmaların eski Sovyetler Birliği topraklarında "Halk Cumhuriyetleri" biçiminde ortaya çıkmış olmaları bir rastlantı değil. Son ayaklanmalar gösterdi ki, eski Sovyet halkları sosyalizme doğru güçlü bir eğilim ve istek içindeler.

Sovyet halklarını kuşatmak ve komünizm hayaletinden tümünden kurtulmak için Ukrayna'yı mideye indirerek Rusya'yı çembere almak üzere attıkları adım emperyalistleri hiç de hesaplamadıkları sonuçlarla karşı karşıya bıraktı. Mideye indirmek istedikleri Ukrayna'nın önemli bir parçası Rusya'ya katıldı; bir çok bölgesinde ise emekçi sınıflar sosyalizm bayrağı altında ayaklandılar.

Emperyalistler ve onların maşası durumundaki Kiev faşistleri, içine girdikleri baktıktan çıkmak için Rusya'yı ve aslında dünyayı bir savaşla, dünya savaşıyla tehdit etmeye başladılar. Ama onların savaş naralarının aslında mezarlıkta çalınan ıslık olduğunu herkes biliyor.

Çünkü, devletler arası topyekun bir dünya savaşı için ne ABD'nin ne Avrupalı emperyalist devletlerin gücü, takati olmadığı biliniyor. ABD, Rusya ile savaşa girmeyeceğini itiraf etmek zorunda kaldı. Avrupalı emperyalistlere gelince onlar ABD'nin askeri gücü olmadan değil savaşa girmek ufak bir çarpışmaya dahi girişemezler.

Yok, dünya savaşından kastedilen dünya burjuvazisinin, emperyalistlerinin dünya emekçi sınıflarına, komünizme, dünya işçi sınıfına karşı bir savaş ise ABD, 2001'de "İkiz Kuleler"i kendi eliyle vurarak zaten başlatmıştı ve bu savaş şimdi dünyanın her karşı toprağında çok değişik biçimlerde sürüyor.

Ukrayna, Suriye, Irak, boydan boya Afrika, Asya bu dünya savaşının sahnesi haline gelmiş durumda değil mi?

Bu anlamda emperyalistlerin bundan fazla yapabilecekleri bir şey kalmadı. Suriye'den Ukrayna'ya dünyanın her yerinde emperyalistler geriliyor, geri çekiliyor, savunma konumuna giriyorlar. Ukrayna örneğinde olduğu gibi ileri doğru atmaya çalıştıkları her adım onların gerilemesini, çöküşünü hızlandırıyor.

İnsanlık, kendisini bir mengene gibi sıkı kapitalist kabuklardan kurtulmak, sınıfsız ve sınırsız bir dünya kurmak için harekete geçmiş bulunuyor. Emperyalistlerin her adımının tam tersi sonuçlar vermesi ve her adımının insanlığın bu yürüyüşünü hızlandırıcı bir sonuca yol açması çağımızın bu karakteri nedeniyledir.

Onun için güncel çarpışmaların sonucu ne olursa olsun artık rahatlıkla sosyalizm kazanacak diyebiliriz.

İlan edilen "Halk Cumhuriyetleri" yeterince inandırıcı kanıtıdır.

1 Mayıs'ta Gözaltılarında Ek Süre!

1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak için İstanbul'da sokak sokak, cadde cadde, barikat barikat çatışmalar sürerken, çok sayıda insan yaralandı, gözaltına alındı.

1 Mayıs günü gözaltına alınanların Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü, Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü ve çevre karakollara götürüldükleri öğrenildi.

Gözaltıların üzerinden 24 saat geçip yasal gözaltı süresi dolduğunda savcılık karşısına çıkarılan sadece Taksim Meydanı'nda pankart açtıkları için gözaltına alınan Mücadele Birliği Okurları Gamze Nihal İyidoğan ve Recep Yüzer olmuştu, ifadelerinin ardından serbest bırakıldılar. Diğer gözaltılar için Emniyet Müdürlüğü tarafından, "sorguları tamamlanmadığı" gerekçesi ile savcılıktan ek süre istendi.

72 saat dolduğunda hala gözaltılar savcılığa çıkarılmamış, avukatların da nöbet eylemi başlamıştı.

Gözaltındakilerin 72 saat dolmasına rağmen bir gerekçe göstermeden savcılığa çıkarılmalarının hukuka aykırı olduğunu söyleyen yüzlerce avukat, Çağlayan Adliyesi'nde "nöbet"e başladı. Gözaltılar Savcılığa getirilene kadar buradan ayrılmayacaklarını söyleyen avukatlar 24 saat beklemek zorunda kaldılar.

Yasalara göre normal bir gözaltı süresi 24 saat, bundan sonraki her 24 saat için savcılıktan "ek süre" alınması gerekiyor. En uzun gözaltı süresi ise 4 gün yani 96 saat. 1 Mayıs gözaltıları, bu en üst gözaltı süresinde gözaltında tutuldu ve 4 Mayıs günü öğleden sonra savcılığa çıkarıldılar.

Aileler, gözaltındakilerin arkadaşları, yoldaşlar ve avukatlar gün boyu adliyeyi eylem alanına çevirdiler. Parça parça ifadeleri alınanlardan 153 kişi serbest bırakıldı, 17 kişi adli kontrol, bir kişi de tutuklama talebi ile hakim karşısına çıkarıldı, hepsi serbest bırakıldı. 3 gün boyunca İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde tutulan 4 kişi de, sevk edildikleri mahkemeden, adli kontrol ile serbest bırakıldı.

Gözaltından çıkarılanların çoğunluğunu gözaltında, gözaltına alınırken ve polis araçla-

DİSK'te 1 Mayıs ve Greif Krizi!

DİSK Genel Merkezi'nde nöbete devam eden Greif işçileri 75.günlerinde DİSK yönetiminin binayı boşaltma talebiyle karşı karşıya kaldı. Sabah saatlerinden itibaren Genel Merkezi'ne gelen DİSK yönetimi "1 Mayıs öncesi binanın güvenlik zafiyeti olduğu gerekçesiyle" boşaltılması gerektiğini söyledi.

Greif işçileri "Güvenlik zafiyetini biz mi yaratıyoruz?", "DİSK'in burada güvenlik alması söz konusuysa neden zaten burada olan işçilerle bu güvenliği almak yerine boşaltmasının istendiğini anlamıyoruz" dediler.

Tartışmalar sonrasında yönetim ile Greif işçi temsilcileri bir toplantı yaptı. Toplantıda yaşanan tartışmalar sırasında yöneticilerden bazılarının "Gitmeseniz DİSK Tekstil'in yaptığını yaparız", "Eşyalarınızı alın yoksa biz dışarı atarız" sözleri üzerine ortam gerildi. Yöneticiler özellikle tarafımızdan böyle bir davranışın kabul edilemeyeceği konusunda sertçe ikaz edildi.

İşçiler, "DİSK yönetimi güvenlik önlemi alacaksa burada günlerdir nöbete olan işçilerle alması gerekir. Bizden binayı boşaltmamızı istemeniz bizden rahatsızlığımızı gösteriyor. Kaldı ki biz burada kimse yokken de nöbetçi bıraktığınızda da güvenliğimizi kendimiz aldık" diyerek tepki gösterdiler. Greif işçileri DİSK binasını boşaltmayacaklarını söylüyorlar. DİSK sendikalarından bazı yöneticilerin anlaşmaya varılması yönündeki

iki taraflı görüşmeleri sürdürüyor.

Greif işçileri yaşanan tartışma nedeniyle Samandıra fabrikasına giderek yapacakları eylemi iptal etmek zorunda kaldılar.

Bu tartışmaların ardından saatler 15.30'u geçtiğinde, Genel-İş Sendikası yönetiminden Celal Ovat, asansör ile işçilerin eşyalarını girişe indirerek, "alın gidin" dedi.

Greif işçileri akşam saatlerinde konu ile ilgili basın açıklaması yaptı.

Çapa İşçileri:

1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!

Çapa Tıp Fakültesi taşeron sağlık işçileri kesilen ücretlerinin ödenmesi için eylemlerini sürdürüyor. 29 Nisan'da 19. gününde olan işçiler Monoblok önünde toplandı, sloganları attı.

İşçiler adına

konuşan Cemal

Bilgin günlerdir

mücadele ettiklerini,

iş güvencesinin

olmadığını,

kadrolu bir

şekilde çalışmak

istediklerini söy-

ledi. Eyleme

katıldıkları için

tutanak tutul-

duğunu belirten Bilgin,

"Baskıyla, tutanaklarla, mobbinglerle, tehditlerle bizi yıldırılmazsınız. Biz zaten her şeyimizi kaybetmiş taşeron işçileriz" dedi. Bilgin en ağır koşullarda çalışan, en az ücret alan taşeron işçiler olarak 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını da duyurdu.

Dekanlık önüne gelen sağlık işçilerine yöneticilerden kimsenin olmadığı söylenmesi üzerine, "Biz işe geç kalsak tutanak tutulur, maaşımızdan kesilir. Günlerdir eylem yapıyoruz, muhatap arıyoruz ama ne zaman gelsek yöneticilerden hiç kimse yok. Demek ki, yöneticilerimiz görevini yerine getirmiyorlar" dedi. İşçiler ise "Yönetim İstifa" sloganı atarak ve "Mesai saatlerinde görev yerlerinde değiller, tutanak tatalım, işten atalım" diyerek protesto ettiler.

İşçilerin eylemine SES Aksaray Şubesi yöneticileri, Dev Sağlık İş üyeleri ve Emek ve Adalet Platform üyeleri de katılarak destek verdi. İşçiler, alkış ve sloganlarla yarında eylemi sürdüreceklerini belirterek Monoblok önüne döndüler.

Avukatlardan Adliyeyi Terk Etmeme Eylemi

1 Mayıs 2014'te Taksim'e çıkmaya çalışan ve gözaltına alınan 171 kişi 3 Mayıs günü gözaltı süreleri dolmasına rağmen sabah saatlerinde adliyeye sevk edilmedi. Çağdaş Hukukçular Derneği avukatları durumu tutanak tutarak belgelerken, gözaltına alınanların aileleri ve yakınları da şikayet dilekçelerini vermek üzere adliyeye geldi.

Öğle saatlerinde ise ek 24 saat gözaltı süresi alındığının öğrenilmesi üzerine ÇHD avukatları bu durumun hukuka aykırı olduğunu belirterek "Adliyeyi Terk Etmeme Eylemi" gerçekleştirdi.

Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatlar yaptıkları açıklamada "Bizler 1 Mayıs'ta gözaltına alınan kişilerin soruşturma sürecini takip eden avukatlar olarak, bu hukuksuzluk sona erdirilip, gözaltılar Savcılığa getirilene kadar İstanbul Adliyesi'nde beklemeye devam edeceğiz. Tüm meslektaşlarımızdan yanımıza gelmelerini bekliyoruz, duyarlı kamuoyunu bizlerle ve gözaltındakilerle dayanışmaya çağırıyoruz" dedi.

Gazeteciler Valiliğe Yürüdü

3 Mayıs Dünya Basın Özgürlüğü günü Gazeteciler Özgürlük Platformu Valilik önüne kadar "Hükümet Basından Elini Çek" sloganıyla yürüyüş gerçekleştirdi.

Dünya Basın Özgürlüğü dolayısıyla tutuklu gazeteciler için ve basına yönelik yapılan baskılardan dolayı İstanbul Valiliğine kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Basına yönelik baskıların sona ermesini isteyen gazeteciler, "Hükümet Elini Basından Çek", "Özgür Basın Özgür Toplum" sloganları sık sık atıldı.

"Adalet için Bekliyoruz" yazılı pankart açan Platform birleşenleri Valiliğin önüne geldiklerinde Çevik Kuvvet polisi barikat kurduğunu gördü.

Burada kısa konuşmalar gerçekleştiren Platform temsilcileri, hala 35 gazetecinin tutuklu olduğunu hatırlatarak gazetecilerin çalıştıkları medya şirketlerince baskı gördükleri ve bunun yanında hükümetin uyguladığı baskıların devam ettiği altı çizildi. Medyanın hükümetin boyunduruğu altına girdiğini söyleyen gazeteciler "halkın haber alma hakkının" engellendiğini söylediler. "Bizler sadece gazetecilere özgürlük istemiyoruz bütün insanlara bunu istiyoruz" denildi. Eyleme katılan ve işsiz bırakılan Karşı Gazetesi çalışanları da katıldı. "Her Yer Karşı Her Yer Direniş" sloganı atıldı. Eylem "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Gazetecilere Özgürlük" sloganlarıyla sona erdi.

TGS'den 1 Mayıs Eylemi

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS), işçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a yaklaşırken gazetecilerin, işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'ını kutladı. Gazetecilere 1 Mayıs'ta polisin şiddetine maruz kalmamaları için sendikanın önlüklerini ve kask dağıttı.

Türkiye Gazeteciler Sendikası üyeleri ve gazeteciler 27 Nisan günü Taksim Tünel'de "1 Mayıs'ta Alanlardayız" yazılı pankart açarak TGS önlükleriyle eyleme katıldı. Eylemde "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "AKP Elini Medyadan Çek", "Karşı Emekçileri Yalnız Değildir", "Yaşamın 1 Mayıs" sloganları atıldı. Eylemde konuşan TGS Örgütlenme Sekreteri Arzu Demir, Haziran ayaklanmasında gazetecilerin polisin şiddetine maruz kaldığına dikkat çekti, bu yıl da yasaklı olan Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs'ta gazetecilerin şiddete uğramaması için önlük dağıttıklarını söyledi. Geçen yıl 1 Mayıs'ta ve Gezi Ayaklanması sırasında gazete emekçilerinden bir çoğunun polisin şiddetine maruz kaldığını, yaralandığını, gözaltına alındığını belirten Demir, "Kameralarımız, fotoğraf makinelerimiz, hatta gazetelerimiz tarafından verilmiş olan kimlik kartlarımız bizlerin basın emekçisi olduğumuzu kanıtlamaya yetmemişti. Bu nedenle TGS olarak basın emekçisi arkadaşlarımıza bu önlükleri dağıtıyoruz ki, belki polis bu önlükleri görür ve polisin şiddetine uğramadan görevini yapabilir" dedi.

TGS üyelerine Avrupa'dan da destek geldi. Eyleme katılan Avrupa Gazeteciler Federasyonu (EFJ) yöneticisi Renate Schroeder de TGS'yi desteklemek için geldiklerini söyledi.

Ardından 1 Mayıs'ta Taksim başta olmak üzere görev yapacak olan gazetecileri TGS önlükleri dağıtıldı.

Alsancak Hastanesi İşçileri İş Bıraktı

Taşeron şirketin ödemediği maaşlarını isteyen sağlık işçileri Alsancak Devlet Hastanesi'nde 22 Nisan'da iş bıraktı.

"Maaşlarımız ödenene kadar iş başı yapmayacağız!" diyen taşeron sağlık işçileri, hastane yönetiminin çözüm bulmasını istiyorlar. 90 taşeron işçisi maaşlarını alamadıkları için zor durumda olduklarını belirterek sorunlarına derhal çözüm bulunmasını talep ettiler. Eylemlerine SES İzmir Şube'nin destek verdiğini belirten işçiler kamuoyunun desteğini de istediklerini söylediler. Eylemden dolayı ameliyatların durduğunu ifade eden işçiler acil hastalar dışında ameliyatların yapılmadığını vurguladılar.

Hastane başhekimisi Dr. Osman Uçmaz'ın, işçilerle yemekhanede görüşme yaptığı, ancak başhekimin maaşların ödenmesi konusunda herhangi bir söz vermediği belirtildi. Başhekimin sabah da tüm birimleri dolaşarak eyleme çıkan işçilerin isimlerini aldığı ifade edildi. İşçiler başhekime tepki gösterdi.

Son olarak açıklama SES İzmir Şube Başkanı Rukiye Çakar'ın konuşmasıyla bitirildi. Çakar şunları ifade etti: "Sendika olarak ilk günden bu yana işçilerin yanındayız. Bu desteği son ana kadar sürdüreceğiz. Her ne kadar taşeron şirket parayı alıp gitmiş olsa da asıl işveren hastanedir. 21 gün olmasına rağmen sorunun çözülmemesinin sorumlusu hastane yönetimidir. SES Genel Merkezi de devreye girerek Kamu Hastaneleri Kurumu Başkanlığı ile sorunun çözülmesi için görüşecekler."

İşçiler geç saatlerde eylemi sonlandırdılar.

Çiğli Belediye İşçisi Taşerona Karşı Ayakta

DİSK'e bağlı Çiğli belediye işçileri, 24 Nisan Perşembe günü saat 18.00'da Çiğli Belediyesi önünde toplanıp Kasaplar Meydanı'na yürüyerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yaklaşık 250 işçi/emekçinin katıldığı eylemde sloganları atıldı. Çiğli Kasaplar Meydanı'na gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada "Belediyelerdeki taşeron uygulaması nedeniyle belediye hizmetlerinde çalışan işçiler ciddi sendikal hak ihlalleri ile ekonomik ve sosyal hak kayıpları yaşamaktadırlar. Belediyelerde çalışan işçi sayısı 100 bine gerilerken belediye hizmetlerinde iş alan taşeron şirketlerde çalışan işçilerin sayısı 500 binin çok üzerine çıkmıştır. Türkiye taşeron işçilikle gelen ağır emek sömürüsü sorununun çözülmeden adaletli ve hukukun üstün olduğu bir ülke olmaz."

"Borçları nedeniyle Kafesan şirketinin Çiğli Belediyesine 30 Haziran sonrası açılacak ihalelere giremeyeceği ifade edilmektedir. Kafesan Şirketinin ihalelere girememesi piyasa şirketlerinin ihaleleri kazanması ve Kafesan şirketinin tasfiye edilmesi anlamına gelmektedir. Bunun anlamı bundan sonrasında Çiğli Belediyesinde taşeron şirket döneminin başlaması demektir. Sorunun

"Seneye De 1 Mayıs'ta Taksim'de Olacağız"

DİSK, 2 Mayıs günü yaptığı basın açıklamasında "2014 1 Mayıs'ında başta İstanbul olmak üzere tüm Türkiye'de işçiler, emekçiler ve emek dostları olarak taleplerimizle, rengarenk bayraklarımızla, türkülerimizle, halaylarımızla, karanfillerimizle tek yürek bayramımızı kutlamak istedik!"

Ancak İstanbul'da, 1977 yılında Taksim 1 Mayıs alanında yitirdiğimiz kardeşlerimiz için yapmak istediğimiz anmaya yönelik olarak dünyanın tanık olduğu barbarca bir saldırıya maruz kaldık. Ankara, İzmir ve bazı illerde de 1 Mayıs etkinlikleri polis şiddetine maruz kaldı." dedi. Hastanedeki hastaların, işe gitmek, eve dönmek isteyen insanların da gaz bombası, plastik mermili saldırılara maruz kaldıklarını anlatan DİSK, "kamu düzeni" bahanesiyle bütün kentlinin faşist uygulamalarla felç edildiğini, 15 milyon İstanbulluya işkence çektilerini vurguladı.

"Biz başka bir dünya isteyenleriz! Ve o dünyayı ancak ve ancak kendi ellerimizle kuracağımızı biliriz. Şimdiden ilan ediyoruz ki 1 Mayıs Meydanımızı er ya da geç kazanacağız, seneye de mutlaka Taksim'de olacağız!" denilen basın açıklaması, "Bu daha başlangıç mücadeleye devam! Yaşasın 1 Mayıs!" sloganları ile sona erdi

4/C'li Tekel İşçisinin İntiharı

4/C'yi gündemimize sokan Tekel işçileri olmuştuk. 2009 Aralık'ında "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor" şiarıyla 4/C'ye karşı 72 gün Ankara'yı mesken edinen Tekel işçileri, dışa dış verdikleri mücadele başarıya ulaşmasa da, kendilerinden sonra gelecek işçi mücadelesine büyük örnek oluşturmuşlardır.

Ankara'da destan yazan bu işçilerden birinin ölüm haberini aldık. Diyarbakır'da (Amed) eski Tekel işçisi Refik Doğan 4/C'li olarak atandığı okulda tavana astığı iple intihar etti.

Bağlar ilçesi Kuruçeşme semtinde bulunan, Celal Güzelses İlkokulu'nda çalışan 42 yaşındaki Refik Doğan, Tekel özelleştirilince 4/C statüsüne alınarak, Celal

Güzelses İlkokulu'nda hizmetli olarak çalışmaya başlamıştı. Aldığı maaş ailesini geçindirmeye yetmeyince arkadaşlarından ve çevresinden borç almaya başlayan Doğan, borçları ödeyemediğinden bunlara girerek gece geç saatlerde çalıştığı okulda iple kendisini tavana asarak yaşamına son verdi.

Sabah saatlerinde SBS sınıfı için okula gelen görevliler buldu Refik Doğan'ın tavana asılı cesedini. Evli ve 3 çocuk babası olan Doğan'ın arkadaşları bu durumun borçtan kaynaklandığını söylüyor, kendilerinin de borç batağında olduklarını, özleştirmenin ardından birçok arkadaşlarının intihar ya da kalp krizinden öldüklerini anlatıyor.

uzlaşmayla ve işçilerimizin kazanılmış haklarımızı ortadan kaldırmayacak bir biçimde çözülmesini bekliyoruz. Aksi durumda Kafesan işçilerinin işsizliği anlamına gelecek olan taşeronlaştırmaya karşı tüm gücümüzle mücadeleye edeceğimizi buradan ilan ediyor; Çiğli halkını bizlerle dayanışmaya davet ediyoruz" denildi.

Basın metninin okunmasının ardından Gezi Ayaklanması boyunca İzmir işçi ve emekçilerini söylediği ezgilerle asla yalnız bırakmayan İzmir Müzisyenler Derneği (İMD) işçilere iki parça okuyarak "Taşerona Geçit Vermeyeceğiz" dedi.

İşçiler alandan "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganları atarak dillerinde 1 Mayıs ezgisiyle alandan ayrıldılar...

Mücadele Birliği/İzmir

Kalkınma ve Kıyım: Doğa, Kent ve İnsan Nereye?

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi tarafından düzenlenen "Kalkınma ve Kıyım: Doğa, Kent ve İnsan Nereye?" başlıklı panel, 28 Nisan'da İstanbul Tabip Odası'nda yapıldı. Panelin sunumunu yapan Dr. Nazmi Algan İSİGM kuruluşu, amacı ve çalışmalarına değindi. Bu alandaki özveri çalışmaları ve mücadeleleriyle hekimlere öncülük eden Prof. Dr. Nejat Yazıcıoğlu'nu anlattı.

Sunumların ardından işçi sağlığı ve iş güvenliği alanındaki çalışmalarıyla hekimlere öncülük etmiş olan Dr. Nejat Yazıcıoğlu'nu anmak ve bu alandaki çalışmalarını teşvik amacıyla verilen İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Hizmet Ödülü'nün verilmesine geçildi.

Dr. Nazmi Algan, Dr. Nejat Yazıcıoğlu'nun özgeçmişini, mesleki yaşamı, kişiliği ve işçi sağlığı iş güvenliği alanındaki çalışmalarını ve mücadelesi hakkında bilgiler aktardı. Ardından Dr. Nejat Yazıcıoğlu'nun yakın arkadaşlarından Mustafa Atalay, Nejat Yazıcıoğlu'nu hekimliği, siyasi yaşamı, insan ilişkileri yönünden anlattı.

Dr. Nejat Yazıcıoğlu'nun eşi Hatice Yazıcıoğlunun kısa konuşmasının ardından İşçi Sağlığı İş Güvenliği Hizmet ödülü Dr. Mustafa Taşyürek'e verildi.

Sarıgazi'de Faşist Saldırı Protesto Edildi

27 Nisan günü Sarıgazi'de çeteler tarafından yaralanan Soner Özel'e destek olmak ve faşist saldırıyı protesto için Sarıgazi halkı ertesi akşam bir yürüyüş yaptı. "Sarıgazi Gülsuyu yapılmak isteniyor" diyen Sarıgazililer, "Çetelere Geçit Vermeyeceğiz" pankartı taşıyarak "Sarıgazi Faşizme Mezar Olacak" sloganları ile yürüdüler.

Binlerce Sarıgazilinin katıldığı eylem, basın açıklamasının okunmasıyla devam etti, halk örgütlenmeye çağrıldı.

GÜNLERİN BUGÜN GETİRDİĞİ

Ali Varol GÜNAL

Siyasi iktidara kabus dolu günler ve geceler yaşatan "1 Mayıs Sendromu" geçti mi dersiniz? Yoksa, bu daha başlangıç mı? Mayıs'ın 1'i ile 31'i arasında çarşıya gerilmiş vaziyette duran hükümet açısından elbette "bu daha başlangıç" olmalı! Onların bütün bir Mayıs ayı boyunca ve ardından Haziran Ayaklanmasının birinci yıl dönümünde diken üzerinde olacaklarına kuşku yok. Artık tarih onların başının üzerine bu Demokles'in Kılıcını asmış bulunuyor. Ne seçimlerde aldıkları oy oranı, ne ellerinin altında her an teyak-kuzda tuttukları polis gücü, ne de yedekte bekletilikleri dinci-faşist gruplar, onları kılıcın düşeceği ve boyunlarını biçeceği korkusundan kurtarabiliyor.

Çünkü tarihte hiçbir güç, zamanı gelmiş bir düşünceden daha güçlü değildir. Sadece Türkiye ve K.Kürdistan'da değil, dünyanın her yerinde, bazıları aksini düşünme bahtsızlığına kapılmış olsalar da komünist düşüncenin /devrimin zamanı gelmiştir. Kapitalist sistemin içinde bulunduğumuz Yeni Evre'sinde insanlık yeniden "Ya Barbarlık Ya Sosyalizm" seçenekleriyle karşı karşıya kalmıştır. Ukrayna'da barikatlar arkasında ülkelerini emperyalist-kapitalist sisteme karşı savunanlara bakın; ellerinde orak-çekeçli bayraklar var ve ülkelerini 1941'de Nazi kuşatmasına karşı savunan Kızılordu askerlerini, partizanları andırırlar. Rojava Devrimi'ne bakın; ülkelerini ve devrimlerini korumak için bölge gericiğine karşı savaşmadan, enternasyonalizmin bayrağını yükseltmeden ayakta kalmaları mümkün mü? (Tabii aynı soruyu tersten de sormak gerekiyor: Dünyanın sosyalist, komünist, ilerici güçlerinin Rojava Devrimi ile enternasyonalist dayanışmayı yükseltmeden aynı konumda kalmaları mümkün mü?) Ya da Türkiye ve K.Kürdistan'a bakın: insanların sefalet ve sömürden, açlıkla terbiye politikasından, geleceksizlikten, güvencesizlikten, dinci faşizmden kurtulmaları devrim dışında başka bir yolla mümkün mü?

Yerel seçimler ve hemen arkasından yaşanan 1 Mayıs gösterdi ki, mümkün değil. Ayaklanma aşamasına ulaşmış sınıflar mücadelesinin düğümünü devrimden başka bir güç çözemez. Kim ki, bundan sonra işçi ve emekçilere, yoksul Kürt Halkına, emekçi kadınlara ve gençlere burjuvazinin önlerine koyduğu gündemlerle oyalanma telkinlerinde bulunur, o iflah olmaz bir reformist, iflah olmaz bir düzen yanlısıdır. Düzeni yıkmadan iyileştirmeyi düşünenler, parlamento çöplüklerinde eşinmeye devam edebilirler ya da kendilerini yakın sürede yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı seçimlerine angaje edebilirler, hiç kimsenin şüphesi olmasın devrim kendi güzergahından ilerlemeye ve Fransızca konuşmaya devam edecektir. Burjuvazinin yoğun şiddetine maruz kalanlara öteki yanağımı da uzatmayı vaaz edenlere en iyi yanıt sokaklar verecektir. Şimdi artık devrim bütün görkemliyle sokaklarda soluk alıp vermektedir; ayaklanmacı güçler, tüm yığılmaları sokaklara yapmaktadır. Eğer bir zaaf denilebilirse onların tüm zaafını, örgütsüz oluşları oluşturmaktadır. Bu da öyle sanıldığı kadar korkulacak, ah vah edilecek bir durum değildir. Her ayaklanma kendi içinde dönemsel olarak düzensizlikler, dağınıklıklar yaşar; önemli olan ayaklanmaya önderlik eden ya da edecek olan güçlerin doğru zamanda ve yerde doğru müdahaleleri yapmalarıdır. Gelişmeler bunun deneyiminin yavaş da olsa edildiğini gösteriyor ki, bu gerçekten sevindiricidir.

Her ayaklanma deneyimi, kitlelere ve onun öncülerine yeni bir şeyler öğretiyor. Bir insanın ya da insanların grubunun en iyi öğreneceği yer pratiğin ortasıdır; masa üzerinde en iyi planları yapsanız bile pratik bir başkadır. Pratiğin deneyimini de almış olan insanlar, artık yenilmez bir güç haline gelirler. İhtiyaç duydukları tek şey artık pratiğe doğru müdahale edebilecekleri enstrümanlardır. Bunların ne olacağı ve nereden elde edileceği, her somut durumda değişecektir. Somut durumun somut tahlilini yapmak burada da hayati önemdedir. En önemlisi, kitlelerin ruh halinin doğru gözlemlenmesidir; güçler dengesinin iyi hesap edilmesidir. Bu bazen yanlış düşünülüyor ve sayısal çoğunluk olarak algılanıyor. Halbuki, en önemli olan moral ve motivasyondur. Seçimler sonrası ortalama sol hareketin yenik düşmüş pehlivanlara has ruh haline bakın ne demek istediğimizi daha iyi anlarsınız. Utanmasalar ortaya çıkıp "Türkiye'de devrimci bir halk yok" diyecekler. Ama onlar da pekala biliyorlar ki, örneğin Berkin Elvan cenazesine katılan milyonlarca insan, uzaydan gelmedi; Taksim'e çıkmak için mücadele eden ve onlara Ankara ve İzmir'den destek veren insanlar, hala bu topraklar üzerinde yaşıyorlar. Her sene Newroz'a katılan milyonlarca insan, özgürlüğün nasıl bir mücadeleyle alınabildiğinin en açık göstergelerinden biri olarak orta yerde duruyor. O halde sorun nerede? Lenin gibi kısa ve öz söyleyecek olursak, zaferi göze alamamakta... Milyonlarca insanın önüne iktidarı ele geçirmek için mücadele hedefini koyamamakta... Bunun için hazırlıklara girişme konusunda gösterilen ataletle... Devrimin icarebileceği bütün güçleri biraraya getirme konusunda gösterilen isteksizlikte, aynı anlama gelmek üzere reformistlerle zaman kaybetmekte...

Tabii, hiçbir şey durduğu yerde durmuyor; her şey ya ileri ya da geri doğru hareket ediyor. Devrim için sevk edilemeyen yığınlar ve hatta onlara önderlik etmesi gerekenler çürüyor, dağılıyor. Sonuç almaya yönelmeyen her eylem, rutine teslim olan her pratik, başarısızlığa mahkum oluyor. Elbette bu bir durum tespiti; ama komünist devrimciler bu durum tespitiyle yetinemezler. Neyin nasıl yapılacağı biliniyorsa aslolan yapmaktır. Dünyanın devrim yoluyla değişimi süreci başladığına göre tüm dünyadaki komünist devrimciler düşen görev, kendi somut koşullarında devrimin pratik örgütlenmesine girişmektir.

Devrimin pratik olarak örgütlenmesi ise, hareket halindeki kitlelerin önüne her defasında daha ileri hedefler koyarak başarılı olabilir. Varsın birileri bizi koşulları abartmakla ve "devrim rüyası görmek"le eleştirmeye devam etsinler. Aynı zevat, Lenin ve yoldaşlarını da "iradecilik" ve "blanquizm"le suçluyordu; ama tarihin trenini kaçırıp bolşevikler değil, onlar oldu!

Kübalı büyük şair Jose Martí'nin dediği gibi "şimdi akkor zamandır ve yakında yalnız ışık görülecektir!"

Mefar İşçileri Uyardı!

İngiliz NBG firmasına bağlı Birgi Mefar Fabrikası işçilerinden 7'si Petrol-İş Sendikasına üye olmaları nedeniyle 2013 Temmuz ayında işten atıldı. İşe iade davası açan işçiler mahkemeyi kazandılar. Fakat Birgi Mefar, itirazda bulunarak işçilere iş-başı yaptırmadı.

Birgi Mefar'ın bu tutumunu protesto eden Mefar işçileri Galatasaray Meydanı'ndan Taksim Meşrutiyet Caddesi'nde bulunan İngiliz Konsolosluluğu önüne yürüyerek uyarı eylemi yaptı.

Slogan atıp dövizler taşıyarak yürüyen işçiler, İngiliz Konsolosluluğu önünde basın açıklaması yaptı. Mefar işçilerine direnişlerinin 73. gününde olan Greif işçileri de dövizleriyle gelerek ve sloganlarla karşılayarak destek verdi. Greif işçilerinin desteği Mefar işçileri tarafından "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla karşılandı. Mefar işçileri direnişte olan diğer işçileri de selamlayarak, eylemi "Sendika Hakkımız Engellenemez", "İş, Ekmek Yoksa Barış Da Yok", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atarak sonlandırdı.

Haziran'dan bu yana yaşadığımız sarsıcı olaylar, yığınlar olarak adlandırılan dev emekçi kalabalığıyla, çeşitli boy ve çaptan öncülerin arasındaki kimi ilişki biçimlerini yeniden masaya yatırmayı gerektiriyor.

Neredeyse kırk yıldır "devrim kitlelerin eseri olacaktır" fikrine sadık kalan Leninist Parti'nin aksine, bu topraklarda devrime öncülük volonterist bir bakışla ele alındı, stratejiler buna göre çizildi. Kitlelere her konuda yol gösteren, önüne alıp sürükleyen, hatta kalabalıkları harekete geçirecek nesnel koşulları bile yaratacak olan bir öncülük misyonu kurgulandı.

Bu bakış açısında yığınlar, adeta bağımsız iradede yoksun, ilke ve teoriden habersiz, yalnızca öncünün açabileceği bir yolda yürüyecek güruhlardı. Öncü onları bilinçlendirmeden, hiçbir bilince sahip olamazlar ve öncünün sunduğu örgütlenmeler sayesinde, örgüt nedir bilebilirler. Ve bu kitle ancak öncünün çağırılmasına uyuyorsa devrimci bir hareket içinde demektir.

Ya bunların hiçbiri olmuyorsa? O zaman ortada devrim adına konuşulacak bir şey yok demektir. O yüzden bu toprakların ortalama solu, devrimin gücünü yalnızca kendi pankartı ardına toplanan kitlenin sayısı ile ölçmeye alışkındır. Başka bir kriter, hele ki nesnel bir devrim kriteri aklının ucundan bile geçmez.

Volontarizmin diğer yüzünde ekonomizme rastlarız. Mücadelede en radikal görünenlere bir bakın: bunlar hep işçi sınıfı içinde en geri konumdadırlar, en kaba ekonomizmi böyleleri yapar. Çünkü volonterizmle ekonomizmin dayandığı temel aynı: Emekçi sınıfların bağımsız devrimci irade ve inisiyatiflerine güvensizlik. İşçilere hep aynı ekonomist lapayı yutturdular: "Aman, sizler sadece demokratik haklar ve sendikal mücadele veriniz, devrimci mücadeleyi ise öncülere bırakınız."

İlkeler Sokakların Sınayında

En azından Haziran'dan bu yana, bu çarpık kitle-öncü ilişkisi kavrayışının kökünün kazanmasını beklerdik. Ne gezer! Kökleşmiş önyargı ve kalıplar, kökleşmiş sınıf karakterine işaret ederler sadece.

"Halk yığınlarının kendileri yepyeni basit zihniyetleri, sade ve sert kararlılıkları ile, tarihi yapmaya, 'ilke ve teorileri' doğrudan doğruya ve dolaysız bir biçimde olguların içine aktarmaya başladıkları zaman, o zaman burjuva korkuya kapılır ve 'usun geri plana çekildiğini' haykırır (tam tersi değil mi ey küçük-burjuva kahraman? Tarihte tek tek kişilerin bilgeliği yerine, yığınların bilgeliğinin kendini gösterdiği anlar, tam da bu anlar değil mi? Yığınların bilgeliğinin soyut bir güç ol-

YIĞINLARIN BİLGELİĞİ

-Umut ÇAKIR-

Şöyle ki;

Ayaklanma sanatının incelikleri, milyonların tek bir merkezden olabildiğince koordinesini gerektiriyor. Öte yandan, yığınların kendi iradelerini doğrudan yansıtabilecekleri örgütlenmeler oluşmadan, kendi temsil ve inisiyatiflerini biçimlendirebildikleri açık, yaygın bir ayaklanma organları ağı yaratılmadan, öncünün kararlılığı ve sanatındaki ustalığı hiçbir işe yaramaz.

maktan çıkıp, canlı ve geçerli bir güç durumuna geldiği zaman, bu zaman değil mi?)" (Lenin, Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü, sf 242)

Özellikle fırtınalı devrim yıllarında binlerce kez güçlenen cüret, kahramanlık ve özgüven eşliğinde fıskıran yığınların bilgeliğine yapılan vurgu, Lenin'de dikkat çekiyor. Aman Tanrım! Yoksa, kendiliğindenlik önünde secdeye kapanmak olmasın bu!? İşte büyük günah!!

Oysa ki, Haziran'dan bu yana olan bitene at gözlüğüyle değil, bilimsel gözle bakanlar, ayaklanmayı şu ya da bu öncünün sürüklediğini rahatlıkla görecektir. Aynı şekilde, milyonlarca kitlenin, kendi iradesini tanımayan eylem çağırılmasına yanıt vermediği de rahatlıkla görülecektir. Bu durumu, yığınların kendisini öncüden uzak tutması gibi, yani bir zayıflık gibi değerlendirenler çoğunlukta. Oysa biz bu durumu, yığınların gelişkin özelliklerinin bir sonucu sayacağız.

1) Ayaklananların hemen hepsi kentli. Kırsal yaşam alışkanlıkları ve kültüründen uzaklaşmış, endüstriyel kentin vahşi ormanında tek başına ayakta kalmaya alışmış bir yığın bu.

2) Bilgi ve örgütlenme tekeli artık öncülerin elinde değil. Yığınların da bu konularda azımsanmayacak birikim ve donanımı var. Bilgiye ulaşma kolaylığı, kırk yıllık devrim ve iç savaş deneyimiyle birleştiğinde, yığınlarda genellikle canlı sezgi biçiminde varolan gerçeklik algısını, henüz kesin kanaat düzeyine varmamış bir uslamlamaya dönüştürmüştür. Bizzat kitlelerin deneyimlediği her büyük olay, kesin kanaatler oluşturma yolunda atılan adımlar halini alıyor. Ulaşım ve haberleşme tekniklerinin basit ve ucuzluğu, yığınların, milyonların eline öncünün hızına yetişemediği bir örgütlenme aracı veriyor.

3) Dünya tarihinin, öncüleri fazla öne çıkmayan dev ayaklanmalar döneminde geçiyoruz. Bu tarihi örnekler, yığınların kendi iradelerini yansıtabilecekleri gelişmeler konusunda kesinlikle çok daha özgüvenle davranmalarını sağlıyor.

Bilgeliği, bu öğeler tarafından keskinleşen yığınların, ardına düşecekleri öncü konusunda kılı kırk yarmalarına şaşmamak gerektir.

Büyük Sıçrama Anları

Kalabalık yığınların, ilke ve teorileri doğrudan olgular içine taşıdıkları o bilgelik anlarını, kim bilir kaç kez yaşadık. Başlı başına 31 Mayıs ayaklanması böyle bir kolektif bilgeliğin eseri değil miydi? Ardi ardına ve üst üste binen olaylar karşısında sermayenin takındığı vahşeti, güçlülük değil ama bir güçsüzlük belirtisi olarak algıladılar ve bu güçsüzlükte, kendi zaferlerine dair bir umut gördüler. Ayaklanma böyle patlak verdi.

Bu yığımsal bilgeliği biz, Lice'de katledilen Kürt genci için sokaklar dolduğunda gördük. Yüzlerce yıllık nice önyargı bir günde yıkılıverdi. Sonra, görece sessiz bir dönem yaşandı. Kasım-Aralık boyunca. Sessizliği hayra yormayan karamsarlara inat, yığınlar bu uzun sessizlikten "iktidar halka" sloganıyla çıktılar.

Medeni Hedef Alınarak Vuruldu

Amed'in Lice ilçesinde kalekol inşaatının protestosu sırasında askerlerin ateş açması sonucu Medeni Yıldırım'ın yaşamını yitirmesi ve 8 kişinin yaralanmasına ilişkin İçişleri Bakanlığı Mülkiye Müfettişleri tarafından rapor hazırlandı.

Lice Cumhuriyet Savcılığı'nın yürüttüğü soruşturmada daha önce alınan gizlilik kararının kaldırılması ile birlikte olayın detayları ortaya çıktı.

Dikkat çekici sonuçlardan biri de yaralananların çoğunluğunun göğüs kısımlarından vurulmaları. Rapor bu durumu,

kurşunların hedef gözetilerek atıldığına işaret olarak değerlendirdi.

Soruşturmaya yürüten Lice Cumhuriyet Başsavcılığı, karakolda bulunan 7 asker için Lice Kaymakamlığı'ndan soruşturma izni isterken, Kaymakamlık İdare Kurulu Bürosu, 27 Ağustos 2013 tarihinde verdiği kararda askerlerden Kayacak Jandarma Üsteğmen Karakol Komutanı Mustafa Öztürk ve Jandarma Özel Harekat Tim Komutanı Seyit Ahmet Yurtoğlu için "Görevi kötüye kullanmak" gerekçesi ile soruşturma izni verdi. Askerlerden Jandarma Başçavuş Kayacak Jandarma Karakol Komutan Yardımcısı Kubilay Seyhan, Tümen Komutan Yardımcısı Gökmen Tengilimoğlu, Komando Tim Komutanı Hüseyin Çakmak,

hava fişek ve taşlarla karşılık vermesi üzerine çatışma çıktı.

Yaşanan çatışmada askerlerin attığı gaz bombası nedeniyle bir genç ayağından yaralanırken, biri ağır 2 kişi yaralandı. Çok sayıda kişi de atılan gazdan etkilendi.

Lice:

Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Abalı köyünde kalekol yapımına karşı başlatılan çadır eylemi 5'inci gününde devam ederken, çok sayıda genç Abalı Karakolu'na 200 metre kala yol kapatma eylemi gerçekleştirmişti.

Gençlere gaz bombaları ve tazyikli su ile saldıran asker ve polisler hava fişek ve taşlarla karşılık verilmesi üzerine çatışma çıktı. Çatışma sırasında asker ve polisler kalekole karşı kurulan direniş çadırına da gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı.

Çatışmalar devam ederken, 2 uzman çavuşun göstericiler tarafından alıkonulduğu öğrenildi.

27 Nisan sabahı askerlerin çadırların aşağısında bulunan gençlere ateş açmasıyla yeniden alevlendi.

Kürt Halkı

Kalekol İstemiyor

Kürt halkı, topraklarına daha fazla karakol ve kalekol yapımına izin vermiyor. Lice'de geçen yaz yapılmaya başlanan ancak Medeni Yıldırım'ın da katledildiği olaylar sırasında ara verilen kalekol yapımına devam edilmesi üzerine halk gündür nöbet çadırı kurdu ve protesto eylemleri yapıyor. Bu eylemler son iki günde askerlerin esir alınması ile daha üst boyuta taşındı.

Dersim:

Dersim emek ve demokrasi güçleri, merkeze bağlı Tüllük köyü yakınlarında bulunan Kırmızıdağ mevkiinde yapımına başlanan kalekole karşı 26 Nisan Cumartesi günü Kırmızıdağ'a yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamanın ardından bir grup gencin "Biji Serok Apo" sloganı atması üzerine askerler gaz bombaları ile kitleye saldırdı. Asker müdahalesine gençlerince

Berkin ayaklanmasında, dayanıp güç aldıkları toprağın doğurduğu tüm yüce değer ve hedefleri, halen daha tarafsız kalmayı seçenlerin yüzlerine çarptılar ve onları derinden sarstılar. Ve bu arada karşı-devrimin mide bulandıran zihniyetini sergilemesini sağladılar.

Ve nihayet, yığın bilgeliğinin yeni bir sıçrama anını geride bıraktık. 30 Mart seçimlerinden çıkan devrim dersleri emekçi yığınlar üzerinde öyle sarsıcı bir etki yarattı ki, bunun şaşırtıcı sonuçlarına Mayıs-Haziran günlerinde şahit olacağız. Yığınlar, 30 Mart akşamından bu yana, tıpkı Kasım-Aralık sessizliğine büründüler. Çünkü seçimler çok keskin bir dönemeç yarattı. Sadece burjuvazinin "kutsal ineğini" yani sandık oyunlarını öldürmedi, ama bunun kadar önemli olan, tüm orta yolcuların altındaki halıyı çekip almasıydı. Ne de olsa bu topraklarda oportünizm, en radikal görünenler de dahil, hep aynı çizgiye bağlı kalmıştır: Diren, mevzini koru, hak alma bilincini yay ve bu sa- yede halk sandıklarında iktidara dersini versin. Devrimci iktidarın fethini kitlelerin önüne koymayan her partinin, ister istemez gelip dayanacağı yer, sonu parlamentarizme çıkan bu orta yolculuktur.

30 Mart öylesine köklü önyargıları, inançları ve boş umutları silkeledi ki, zemin öylesine değişti ki, yığınlar bu yeni zemini özümsemek ve önyargılardan boşalan siyasal tutumlarını netleştirebilmek için zamana gereksinim duydu. Büyük sarsıcı dönüşümler, milyonların sindirme-özümseme zamanını da kapsar.

Öncülerin Yeri

Devrimin zafere ulaşabilmesi için, öncü partinin kitleleri yönlendirme kapasitesi halen daha işin püf noktasıdır. Ayaklanma sanatının incelikleri, milyonların tek bir merkezden olabildiğince koordinesini gerektiriyor. Öte yandan, yığınların kendi iradelerini doğrudan yansıtabilecekleri örgütlenmeler oluşmadan, kendi temsil ve inisiyatiflerini biçimlendirebildikleri açık, yaygın bir ayaklanma organları ağı yaratılmadan, öncünün kararlılığı ve sanatındaki ustalığı hiçbir işe yaramaz.

Bu nedenle, şimdi yığınların kendi örgüt ve inisiyatiflerini geliştirmeyi daha çok teşvik ederken, aynı zamanda devrimin zaferi için gerekli ayaklanma sanatının inceliklerini bu yığınlarla açıktan konuşma zamanıdır. Bir sanat olarak ayaklanmanın gereksinimlerine ne denli kesin kanaat getirilirse, Leninist partinin pratik öncülüğünü kabul etme denli yaklaşım olacaktır. Mayıs-Haziran günleri tam da böyle bir hedef için muazzam olanaklar sunacaktır.

Odessa'da Faşist Katliam!

Odessa'da faşistler tam bir vahşet sergilediler. Daha önce Harkov'a gönderilen Sağ Sektör elemanları orada da anti-faşistlere saldırmış ama başarılı olamamıştı. Bu güruh, tıpkı 150 yıl önce "Yaşasın Napolyon Yaşasın Sucuklar" diyen lümpen yığın gibi, futbol kulübü fanatiklerinden, serserilerden, günlük 50 dolar alan paramitilerden oluşuyordu. Odessa kentine getirilen bu faşist güruh, burada, şehrin merkezinde bir süredir açtıkları çadırda Kiev'deki faşist darbe hükümetine, o faşist cuntaya karşı eylem yapan insanlara saldırdı.

Çadırlarda devrimci, komünist, anti-faşist insanlar vardı. Borotba (Direniş) üyesi komünistler, faşist cuntaya karşı çıkanlar, federasyon yanlıları barışçıl bir şekilde çadırlardaydı. Çadırlar sendika binasının yakınındaydı.

Bezbol sopaları, zincirler, bıçaklar, kelebekler, molotoflarla silahlanmış faşistler 2 Mayıs gecesi saldırıya geçti. Haber merkezleri olayı "iki taraf arasında çatışma" diye yansıttı hemen. Oysa düpedüz faşist saldırı vardı. "Sağ Sektör karargahı" bir süre önce Dinyeper bölgesine taşınmış ve mevcut faşist cunta tarafından silah ve mekanize araçlar dahil her türlü desteği aldığı kamuoyuna duyurmuştu. "Tamamen mobilize olduk" diyen bu faşist güruh, faşist terör ve vahşetle toplumu teslim alma işine soyundu. Dün Odessa'da yapılan katliam bunun sonucuydu.

O gece vahşeti yaşayanlardan Aleksey Albu yaşadıklarını anlattı. Özetle: "Hükümet karşıtları şehir merkezinde çadır açmışlardı. Sağ Sektör militanları bezbol sopaları, zincirler ve molotof kokteylleriyle saldırdılar. Kampta 100'ü 50-60 yaşlarında kadın ve erkeklerden oluşan 200 kişi vardı. Hükümet karşıtları kendilerini savunmak için sendika binasına çekildiler. Faşistler binayı kuşattı. Taş ve göz yaşartıcı bomba atmaya başladılar. Pencerelerden atıldık. Faşistler bekliyordu bizi. Sopalardan zincirlerle saldırdılar. Kan içinde kaldık. Ayaklarımız sopalarla kırıldı."

TÜMTİS DHL'DE KAZANDI

İki yıla yakındır sendikalaşma süreci yaşayan DHL işçileri en sonunda zafere ulaştı. Uzun bir süre önce sendikal çalışma yaptıkları işçileri işten çıkartan DHL firması işçilerin ve sendikaların azimli ve uzun soluklu direnişi sonunda işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

İlk önce yetki alan sendika işverenle TİS görüşmelerine oturmuştu. Bu görüşmeler çok çetin geçti. Son noktada işçiler sendikaya görüşmeleri tamamlaması için onay verdi. İşçilerin oluru alan sendika, görüşmelerde patronla uzlaşmaya vardı ve TİS imzalandı. DHL çalışanları artık sendikal olarak işyerinde zafere ulaştılar.

İstiklal'de 500 İnsan 500 Fotoğraf

Bugün İstiklal Caddesi'ni umudun ve direnişin fotoğraflarıyla oluşturduğumuz sanat zincirimiz ile kuşattık...

"İstiklal'de 500 İnsan 500 Fotoğraf" ile HAYAT KAZANACAK diye haykırdık...

Gücümüzü yaşamdan ve direnişten ararak çıktık yola, Gezi Ayaklanması umudumuza umut, canımıza can kattı... Sadece oradaki ağaçlara, toprağa değil, bize de su oldu, hava oldu... Yarınlara umutla bakarlara ses oldu Gezi, ışık oldu... Dar geldi bize evler, salonlar, atölyeler... Sokakta yaşam vardı, sokağa çıktık bizler de. Sanatı taşıdık sokaklara, meydanlara, parklara...

Gezi Sanatı, direnişin, umudun sanatını yapmaya, Gezi Ayaklanması'nın sanat anlayışını tam da yerinde sokaklarda yaşatmaya devam ediyor. İşte onlardan biri "İstiklal'de 500 İnsan 500 Fotoğraf" sergisi. Düzenlediğimiz forumlarda hayata geçirmek üzere aldığımız kararlardan biriydi sergi düşüncesi. Fotoğraflar İstiklal'de dile gelsin istedik.

Bu kez onlar konuşsun istedik. Oradan oraya koşuran ve en güzel, en kritik anları ölümsüzleştiren fotoğrafçı arkadaşlarla bir araya geldik önce. Daha sonra kendi fotoğraf gruplarına taşıdılar bu düşüncüyü. Kadraj Fotoğraf, Red Fotoğraf, Galata Fotoğrafhanesi, Safariistanbul ve Ayışığı Fotoğraf Atölyesi (AFA) bu projeyi hayata geçirmek üzere hazırlığa başladılar. Onların da önerisiyle tüm profesyonel ve amatör fotoğrafçılara çağırımızı yaptık, "Fotoğrafını da Al Gel!" dedik herkese. Sadece fotoğrafçılar da değil, sanat zincirimizde yer almak isteyen herkesi çağırdık.

26 Nisan gelip çatığında önceden de belirlemiş olduğumuz gibi 16.00'da Çaykana Kafe'de buluştuk. herkes elinde fotoğraflarının olduğu poşetlerle gelmişti. Uzun bir masa oluşturduk ve fotoğraflar masanın üzerine çıkarılıp seçilmeye başlandı, hepsi öyle güzeldi ki elemek ne mümkün! Çay, sohbet derken vakit geldiğinde Galatasaray Lisesi önüne gitmek için çıktık kafeden. Sayımız her geçen dakika biraz daha arttı. Fotoğraflar tekrar çıkarıldı poşetlerden ve dağıtıldı orada bulunan herkese. İstiklal'den geçenler de el verdi ve sanat zincirimiz "Gezi Sanatı 1 Mayıs'ta Taksim'de" pankartıyla uzun bir zincir oluşturdu. Galatasaray önünden başlayan zincirimiz, ağır adımlarla ve "Sanat Sokakta Güzel" "Yaşasın Sanat" "İsyen So-

kakta Güzel" "1 Mayıs'ta Taksim'e" sloganlarıyla ilerlemeye başladı.

İstiklal'den geçenler, pencerelerden bakanlar, Mehmet Özer'in yürekten okuduğu şiirler, alkışlar, ıslık sesleri, zılgıtlar, daha sonra da davul ve bendir sesleri eşliğinde sergimiz büyük bir coşkuyla Fransız Konsolosluğu önüne ulaştığında ise sanatın korkan koca bir güruhla karşılaştık. Çizdikleri sınıra dışına çıkmamızı söyledikleri vakit onlara "Korkmayın bugün meydana çıkmayacağız, 1 Mayıs'ta bekleyen bizi!" diyerek karşılık verdik.

Sanat zincirimiz konsolosluk önünde iki sıra haline geldikten sonra Devnim Tiyatro'su "Hırsız Var" oyununu sergiledi. Oyunda geçen hırsız var, çığlıklarına herkesin eşlik etmesi oldukça etkileyiciydi. Oyunun ardından Gezi Sanatı olarak kısa bir açıklama yapıp eylemimizi sonlandırdık istedik ama ne mümkün! Kimse elindeki fotoğrafları bırakıp bu coşkuyla bitirip gitmek istemedi. Bu kez de elimizde fotoğraflarımızla ve yine sloganlarımız, davullarımızla İstiklal'de yürüyüşe geçtik. Galatasaray Lisesi önünde fotoğraflarımızın bir kısmını lisenin duvarlarına asarak eylemimizi bitirmiş olduk.

"İstiklal'de 500 İnsan 500 Fotoğraf" sergimizde yer alan ve bu güzel günü yaşatan RED Fotoğraf, Galata Fotoğrafhanesi, Ayışığı Fotoğraf Atölyesi (AFA), Safariistanbul grubundan arkadaşlara, sergimize geleceğim bizlere fotoğraflarını gönderenlere ve İstiklal'den geçerken destek olan herkese teşekkür ediyoruz. Aynı zamanda sergimizde yer alıp fotoğraflarıyla ve videolarıyla sesimizi duyuran tüm dostlara, basından arkadaşlara teşekkürler. Gezi Sanatı olarak sanat temelli eylemlerimiz direnişten ve yaşamdan aldığımız güçle devam edecek. Şimdi ise 1 Mayıs'a, Taksim'e, özgürleşmeye...

Sanat Sokakta Güzel!

Gezi Sanatı

Hollywood'un Zombi İstilasası

SETENAY BERDAN

Rivayet odur ki, sistem ne zaman derin bir krize sürüklense, salonlar zombi filmle-rinin istilasına uğramış. Demek ki boşuna değil, 2008'den bu yana bir dolu zombi filmine, dizilerine teşne olduk. Seyirci, ardı ardına çekilen aynı tür filmlerden ne zaman sıkılmaya başlasa, hemen ortaya dev bir prodüksiyon ve bir süper star çıkıverir.

Bu kez ihale Brad Pitt'in kucağında patlamış görünüyor. Marc Forstter'in yönettiği World War Z'de bir zamanlar vampirliğine şahit olduğumuz Pitt'in nasıl bir zombi olacağına kafa yorarak ama zombiliği hep bir ısırtık farkla kaçırmasına hayflanarak iki saat geçirdik.

1968'de ilk zombi filmi çeken George Romero'nun derdi epey farklıydı. O, krize düşmüş kapitalist sistemin küçük bireyini, sokakları dolduran zombilerle korkutmaktan çok, biraz dolaylı yollardan sistem eleştirisi yapmaya soyunmuştu. Sonraki bütün zombi filmlerinde bire bir taklit edilen dramatik çatı, Romero'nun 1968 tarihli Yaşayan Ölülerin Gecesi ve 1978'de çektiği Ölülerin Şafağı filmlerinde kurulmuştu: Parçalanan ve tehdit edilen aile, polis ve ordu teşkilatını aciz düşüren bir kıyamet görüntüsü, kaçmak mı yoksa kurtarılmayı beklemek mi sorusuna kilitlenen, gruba kim liderlik yapacak çatışmaları, sokak isyanlarını andıran bir kaos, sığınılan bir alışveriş merkezi... Romero özellikle ikinci filmde, adeta bir içgüdüyle zombilerin dev alışveriş merkezine yönelmelerini, tüketim toplumunun keskin bir hicivi olarak kurgulanmış görünüyor. Ama tüketim çılgınlığına odaklanan her eleştiri gibi, karavana gitmeye yazgılı...

Yine de, toprak altından çıkan cesetler, sokakları dolduran ve iç organları görünen soluk benizli zombileriyle, zamanında epey çok etkisi yaratan görsellik, şimdilerde yeni yetmelerin patlamış mısır eşliğinde gülüp eğlendikleri bir seyirliğe dönüştü. Amaç korkutmak değilse -çünkü bunu artık başaramıyorlar- ya da amaç Romero'nun izinden gidip sistem eleştirisi yapmak değilse, Hollywood endüstrisi neden her sene zombi filmlerine bir kamyon para harcıyor?

Yönetmen Marc Forster, World War Z'de bilgisayar marifetiyle milyarlarca zombi yaratmış. Üstelik, Romero'nun ayak sürüren ağırkanlı zombilerinin yerini, son derece hızlı koşan, gökdelenlerden zıplayan ve tıpkı bir karınca kolonisi gibi ortak hareket edebilen organize bir sürü olmuş. Ama filmin asıl korkutucu unsuru elbette zombiler değil. Yönetmen seyirciyi asıl olarak parçalanan aile ve yasa ile devleti felç eden kaosla korkutuyor. Hollywood'a özgü senaryo incelikleri ve gürlüğe getirilen nice ayrıntı bu iki korkunun altını çizmeye ayrılmış.

Eski bir BM çalışanı ve biyolojik silah uzmanı Brad Pitt, filmin başından sonuna dek, dünyayı istila eden zombilere karşı savaşırken neredeyse tek bir motivasyona sahip: Ailesinin güvenliği. Benzeri pek çok filmde olduğu gibi World War Z, yalnızca bir kentte geçmiyor. Film boyunca kahramanımız, önce Güney-Kuzey Kore sınır hattına, sonra İsrail'e ve oradan İrlanda'ya geçecektir.

Ve bu felaketten kendini kurtaran tek ülkenin Kore DHC olduğunu öğrenen yarı deli bir yanki subayı açıklar durumu: "Orada herkesin dişlerini çektiler, böyle kimse kimseyi ısıramadı, hastalık bulaşmadı. Adamlar, 25 milyonluk müthiş bir toplumsal mühendislik uyguladılar." Filmi ilginç kılan anlardan biridir bu. Bireyler arası rekabetin dışı sürdüğü kapitalist toplumda, kimsenin aklına dahi gelmeyecek bir önlemlerle sosyalist Kore kendini istiladan uzak tutmayı başarmış meğerse! İşin garibi, hastalığa umutsuzca çare arayan kahramanımızın da hiç ilgisini çekmez böyle bir çözüm. Dışe dış rekabet, ölümcül bile olsa, sistemin temel direğidir çünkü.

Kaos korkusunun altını çizmek gayesiyle çekilen sahnelerden biri, ilk anda epey anlamsız görünmüyor. Brad Pitt ve ailesi bir süpermarkete girerler, kasiyerler kaçmıştır, içerde bir yağma vardır. Tam bu esnada ailenin annesine iki erkek tecavüz etmeye kalkar. Markette dolaşan kalabalık ve yaşanan ilk dehşet anları düşünüldüğünde, bu saldırı hiç de ikna edici değildir. Fakat amaç başka. Polis ve kasiyer, kurşun ve para, birbirine bağıdırlar. Eğer ortalıkta görünmüyorlarsa, geriye her türlü saldırının sıradanlaştığı kaos kalır. Küçük aile babası, bundan sonra sokakta polisi, markette kasayı gördüğünde şükredecektir.

Bir ara film, insanları zombileştiren virüsün ilaç tekelleri ve gizli servislerce yaratıldığına şöyle bir değinir geçer. Oysa ki bu konu, Romero'nun filmlerinde ve onun ucuz taklitlerinde çok daha vurgulu işlenir.

Diğer zombi filmlerinden farklı olarak, World War Z'de dünya zombilerden kurtulur. Biyolog kahramanımız, bu virüsü başka bir salgın ve ölümcül virüsle atlatmanın yolunu bulur ve böylece devlet hasta bile olsa, ailenin ve düzenin koruyucu rolünü yerine getirir. Virüsün başka bir ölümcül virüsle aldedilmesi, iç isyanlarla sarsılan kapitalist ülkelerde boy veren faşizme bir gönderme mi?

Hollywood söz konusu olunca, hiçbir ayrıntı masum değildir.

Bugün Denizlerin Yolunda Gökyüzünü Fethe Çıktık!

Bugün 6 Mayıs...

Denizlerin idamlarının 42. yılı...

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak Denizleri anma etkinliği hazırlıklarına günler öncesinden pratik çalışmalarla başladık. Yoğun ve verimli geçen çalışmaların ardından 6 Mayıs Salı günü saat 16.00'da anma etkinliğimizi gerçekleştirdik.

1 Mayıs'ın ve aynı gün Taksim'in fethinin coşkusunun hala sürdüğü şu günlerde etkinliğimiz gençlerin de katılımıyla coşuklu bir hal aldı.

Samandağ Abdullah Cömert Parkı'nda yürüyüşe geçmek üzere toplanan kitle sık sık "İdamlar Bizi Yıldramaz", "Faşizmi Döktüğü Kanda

Boğacağız", "Denizler Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Etkinlik programı, etkinliğin yapılması planlanan Yeni Park'a üzerinde "Yoldaşlar! Gezi Ayaklanması'nın Açtığı Yoldan Denizleşenlerimizin Cüretiyle Devrim İçin İleri" yazan pankart, Deniz flamaları ve kortej yürüyüşüyle başladı. Hava şartlarının uygun olmamasından kaynaklı yaşanan aksaklıklar programın devamının Abdullah Cömert Parkı'nda yapılmasına neden oldu ve yürüyüş başladığı yerde sona erdi.

Programın yapılacağı alanın etrafında çember oluşturulduktan sonra açılış konuşması yapıldı önce... Gezi Ayaklanması'nda ölümsüzleşen Mehmet Ayalıtış, Ethem Sarıgülük, Medeni Yıldırım, Abdullah Cömert, Ahmet Atakan, Ali İsmail Korkmaz ve Berkin Elvan konuşmalar sırasında ve sloganlarla sık sık anıldı.

Açılış konuşmasından sonra Denizler ve Denizleşerek ölümsüzleşenler nezdinde saygı duruşuna geçildi. Ardından Devrimci Öğrenci Birliği adına Denizlere ve tüm devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlere atfen konuşma yapıldı. Ayışığı şiir atölyesi hazırladığı şiirini paylaştı Denizlerin yoldaşlarıyla... DÖB'lü öğrencilerin talebi üzerine Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmada gündeme dair vurgu yapıldı.

Etkinlik havanın yağışlı olmasından kaynaklı yaşanan aksaklıklara rağmen sürdü. Ses sisteminin bağlanamamasından dolayı bütün konuşmalar ve şiir dinletisi megafon aracılığıyla yapıldı. İsrarla ve inatla etkinliği sürdüren Leninistler sivil polislerin tacizine maruz kaldı. DÖB'lü bir genç kamera çekimi yapan sivil polisleri kitleye teşhir etti. Etkinliği uzaktan izleyen halka kitleye katılma çağrısı yapıldı. Polislerin faşist yaklaşımlarını

gören halk çağrı üzerine birer Deniz flaması olarak kitleye katıldı. Samandağ esnafından biri çevredeki insanlara "bu çocuklar bizim çocuklarımız sahip çıkalım, faşizme boyun eğmeyelim, bu faşistler bizim çocuklarımızı öldürüyorlar, çocuklarımızı sahipsiz bırakmayalım" çağrısı yaptı. Çağrı üzerine etraftaki esnaf da etkinliğe katıldı. Kamera çekimiyle kitleyi taciz eden polis etkinliğe birden katılımın artmasıyla çekime son vermek ve uzaktan izlemek zorunda kaldı.

Etkinliğin devamında Ayışığı Müzik Grubu bütün imkansızlıklara rağmen Denizler için hazırladığı türkülerini söyledi. Herkesin bildiği türküler hep bir ağızdan seslendirildi. Anma etkinliği Emeğe Ezgi Müzik Grubunun Söz Veriyoruz marşıyla ve sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği /Antakya

6 Mayıs Günü Denizlerin idamı İzmir'de de yürüyüş ve etkinlikle anıldı.

Halkın Denizi Denizleşen Halkla Buluşuyor

Denizlerin yoldaşları, bu yıl da Denizleri Denizleşen halkla buluşturmak için Kadıköy'de miting düzenledi.

Mücadele Birliği Platformu, bu yıl da Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anmak için İstanbul'da Kadıköy Meydanı'nda miting düzenledi.

Sabahın erken saatlerinden itibaren miting için hazırlıklar yapılmaya başlandı. Bir taraftan Kadıköy Meydanı'nda kürsü kurulur, alan Denizlerle donatılırken; diğer taraftan emekçi semtlerinden Denizlerin yanında olmak isteyenler Kadıköy'e hareket etmeye üzere toplandılar.

Saat 13.00'ten itibaren Numune Hastanesi önünde toplanmaya başlandı. Denizlerin kızıl bayrakları dalgalanıyordu. Greif işçileri ve Kızıl Dayanışma'dan dostlarımız da yanımızdaydı. Saatler 14.00'e gelince tarafık kapatıldı ve kortejler oluşturularak Numune Hastanesi'nden Kadıköy'e yürünmeye başladı. "İdamlar Bizi Yıldıramaz", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları ile yürüyüş başladı. Kadıköy Meydanı'nda "Direnişteki işçiler" pankartları ile karşıladı onları. "Greif İşçisi Yalnız Deildir" ve "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek" sloganları ile karşıladı.

Kadıköy'de ise Gezi Sanatı'ndan Drama Kumpanya, kapitalizm eleştirisi yaptığı kısa bir sokak tiyatrosu sergiledi. Ve sloganlarla Kadıköy miting alanına girildi. Deniz'in isteği olan Rodrigo'nun konserosu eşliğinde saygı duruşunda bulunuldu.

Gezi Ayaklanmasının ölümsüzleşenlerinden Mehmet Ayvaltaş'ın babası ilk geldi kürsüye. Duygusal konuşması alkışlar ve sloganlarla sona erdi. Sahne artık

işçilerindi. İşgalci Greif işçileri ilk sözü aldı. Mücadele Birliği adına yapılan konuşmanın ardından "Yaşasın halkların yoldaşlığı" diyen Pınar Aydınlar sahneye geldi. Pınar Aydınlar tüm katledilenleri, idam edilene- ri anarak marşlarını söyledi, daha 15'ini, 17'sini görmeden katledilenler için "Büyü" parçasını söyledi ve hep birlikte söylenen Çav Bella ile sahnedan ayrıldı

"Denizlerin kurduğu Devrimci Öğrenci Birliği'nde onların yolunda yürüyoruz" diyen Devrimci Öğrenci Birliği, mücadeleyi okul sınırlarına sıkıştırmamak, sokaklara yaymak gerektiğini söyledi. Ardından, 1 Mayıs'ta 39 bin polis barikatını aşır Taksim Meydanı'nda pankart açan gençler geldi sahneye. "Biz oraya tek başımıza değil, tüm sınıfı arkamıza alarak çıktık, yoldaş-

larımızın, Denizlerin tecrübesiyle çıktık" diyen Gamze ve Recep sloganlarla indiler sahnedan.

Metris zindanında tecritte tutulan Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi Ali Ekber Sever de unutulmamıştı, Devrimci İşçi Komiteleri, "Ali Ekber Sever Yalnız Değildir" pankartı açtı.

Emeğin ezgilerinde idi sıra. Emeğe Ezgi "Adım

Deniz" diyerek geldi. Geçen yıl Antep'te Denizleri anma mitingine katıldıkları için haklarında dava açılan Emeğe Ezgi, marşları ile yine "Denizleri Anarak", "Suçu ve Suçluyu Övdüler" Nurhaklarda ölümsüzleşenleri de anan Emeğe Ezgi en son yine "Yıkacağız bu düzeni kuracağız sosyalizmi" diyerek "Söz" verdiler.

Emeğe Ezgi'den sonra söz Kızıl Dayanışmanınındı. Kızıl Dayanışma, dayanışma mesajları ile geldiler ve

Çankaya Belediyesi'nde işten atılan Ömür Tekin, Kızıldere'de, Nurhaklarda katledilenleri, ölümsüzleşenleri andı ve RedHack'e, Şirinbaba'ya selam gönderdi.

Nurettin Güleç sahneye geldiğinde herkes halay çekmeye hazır. Miting, Nurettin Güleç'in ezgileri ve halaylarla son buldu

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarının 42.yılında Devrimci Öğrenci Birliği, kurucularını andı.

Denizlerin Mezarı Başında...

Sabah erken saatlerde Ankara'da farklı yerlerden kalkan otobüslerle DÖB'lü öğrenciler ve Denizlerin yoldaşları, Karşıyaka Mezarlığı'na doğru yola çıktı. Her sene olduğu gibi 2 Nolu Kapı önünde toplanan DÖB'lü öğrenciler saat 10.00'a geldiğinde Denizlerin mezarlarının olduğu yere doğru "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "İdamlar Bizi Yıldıramaz" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler.

Devrimci öğrenciler mezarların başına geldiklerinde, kürsüden yoldaşları tarafından selamlandıktan sonra anma programına geçildi. Gezi Ayaklanması sırasında öldürülenler ve Denizler için saygı duruşunun ar-

dından son mektupları okundu. Daha sonra DÖB ve Liseli DÖB adına ayrı ayrı konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda 42 yıl önce faşist devletin Denizleri astığı ancak artık Gezi'yle birlikte sokak sokak, barikat barikat savaşanların gaz maskelerinin ardında binlerce Deniz'in olduğunu ve onların kaldıkları yerden kavgayı sürdürdükleri söylendi.

Anma sırasında Ankara'da bir süredir özelleştirmeye karşı eylemde olan Yatağan işçileri de sloganlarla mezar başına geldiler. DÖB'lüler tarafından "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" diyerek karşılanan işçiler de anmaya katıldılar.

Mezar başlarında kısa bir müzik dinletisinin ardından "Devrimci Avukatlar Onurumuzdur" sloganıyla Denizlerin avukatı Halit Çelenk'in mezarına gidildi. Ardından faşizmin katlettiği Ulaş Bardakçı, Mahir Çayan, Niyazi Yıldızhan ve Sivas Madımak'ta yakınlarda mezarları başlarında saygı duruşunda bulunup birer konuşma yapılmasının ardından anma programı sloganlar ve marşlar eşliğinde son buldu.